CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"He is despised and rejected of men; a man of sorrows, and acquainted with grief." Isaiah 53 : 3.

MARCH 2 nd, 1962 - No. 535 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

17th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment of postage in cash.

SPRONG OVER EEN AFGROND

door Drs. M. VRIEZE

Eerlijke belangstelling is het geheim van een goed gesprek. Daarbij gaat het maar niet om interesse voor wat de ander onder woorden weet te brengen, maar om werkelijke belangstelling voor de ander zelf.

Daarom zijn goede gesprekken zo zeldzaam in onze wereld. Voor menigeen is een gesprek niet veel anders dan een opengezette sluisdeur, waarlangs de stroom van zijn woorden en zijn gedachten een uitweg kan vinden. Hij wil eigenlijk helemaal niet een gesprek. Hij wil alleen maar eens spuien, en de gesprekspartner komt niet eens aan bod.

Wezenlijke belangstelling in de medemens begint meer en meer te ontbreken in onze moderne maatschappij. De wereldbevolking neemt dag aan dag toe. Er zijn nog nooit zoveel mensen geweest op onze aarde als in onze tijd. Maar tegelijkertijd is de klacht over eenzaamheid nog nooit zo intens en algemeen geweest als juist nu. Het wordt met de dag duidelijker dat de moderne mens, waar hij ook leeft en welke positie hij ook bekleedt, moet worden gekarakteriseerd als de eenzame mens. Er is vraag naar zijn economische en politieke bijdrage. Er bestaat een verrassende belangstelling voor zijn koopkracht en zijn smaak. Maar wie is er werkelijk diep geinteresseerd in hem zelf?

Eenzaamheid is daar waar de mens wordt genegeerd en gepasseerd. Eenzaamheid is er waar voor de mens geen wezenlijke belangstelling bestaat. En de tragiek der eenzaamheid wordt nergens sterker beleefd dan in een wereld waarin het probleem der overbevolking reëel wordt en het steeds moeilijker wordt om alleen te zijn.

In dit verband is het goed aandacht te geven aan de houding van de kerk ten opzichte van de wereld. Er wordt immers meer dan eens geklaagd over de snel afnemende invloed van de kerk op de mens en de gang van zaken in onze twintigste eeuw. En, het moet worden toegegeven, die klacht is gegrond en terecht. De kerk is steeds meer uit het drukke verkeer der wereld weggedrongen, en heeft al meer een "road-side" positie verkregen.

De moeilijkheid zit, als ik het wel heb, niet zozeer daar waar in deze wereld de mens nog bereid is naar de kerk en haar boodschap, min of meer eigener beweging, te komen luisteren. Daar zijn er altijd wel in de kerk die haar boodschap weten te vertolken op een wijze die deze luisterende mens kan toespreken, en boeien. Maar de moeilijkheid is echter vooral daar waar de kerk haar boodschap niet kwijt schijnt te kunnen aan deze wereld, omdat de mens voor de kerk onbereikbaar is geworden. Keer op keer is dat immers de klacht vanuit de kerk dat er wel zijn, binnen die kerk, die bereid zijn de boodschap te gaan uitdragen, maar dat het schijnt alsof ze niemand kunnen vinden tot wie zij de boodschap kunnen richten. Hoe schept de kerk haar gehoor? Velen weten op die vraag tegenwoordig geen antwoord meer te vinden. En meer dan eens bepaalt de kerk haar evangelisatorische activiteit dan maar tot het stichten van een paar zondagsscholen voor buitenkerkelijke kinderen en het rondzenden van een aantal evangelisatiebladen. Evangeliseren wil men wel, maar wat kun je beginnen wanneer er niemand is die "beevangeliseerd" wil worden? De kracht en glorie der kerk ligt in haar boodschap, maar wat zal die kerk wanneer er niemand is die de boodschap zelfs maar aanhoren wil?

Men kan natuurlijk spreken over de verharding die over deze wereld is gekomen. Men kan zelfs gaan verwijzen naar de "twee getuigen" uit het Openbaringenboek, en ter sprake brengen hoe daar in alle scherpte uitkomt dat de wereld het evangelie des kruises niet wil horen. Maar op deze wijze wordt toch wel wat al te opvallend de verantwoordelijkheid der kerk "weggewerkt" achter een aantal Schriftgegevens.

De afgrond die er langzamerhand is ontstaan tussen de kerk en de wereld is zeker niet uitsluitend door de wereld gegraven. Niet alleen heeft de wereld zich van de kerk vervreemd, maar ook geldt het omgekeerde dat de kerk zich, op een vaak niet te verantwoorden manier, heeft vervreemd van de wereld.

Wij kunnen ons terecht afvragen welke werkelijke belangstelling de mens van de kerk heeft voor de wereld en voor de mens in deze wereld. De moderne mens wordt immers geconfronteerd met de huiveringwekkende vragen van oorlog en vrede, van communisme en atoomenergie, van de verhongering van millioenen en het nihilisme van weer andere millioenen, van dood en leven, van de adembenemende vlucht der wetenschap en de snelle groei der wereldbevolking, van de massificatie en de eenzaamheid, en van nog duizend dingen meer. De mens voelt zich in deze wereld geworpen, maar weet ternauwernood nog hoe ergens een houvast te vinden. Aan alle kanten is hij omringd door vragen, en het geven van een antwoord is eenvoudig onontkoombaar. Maar wat weet de kerk van de mens buiten haar? Wat weet de kerkmens van de mens buiten de kerk?

Zeker, hij ontmoet de "buitenkerkelijke" mens dagelijks. Hij gaat elke dag met hem om. Hij drinkt samen koffie met hem en staat naast hem in de werkplaats. Maar wat *weet* hij van die mens? Wat *weet*, belangrijker nog: *wat verstaat* hij van die mens, van zijn noden en zijn angst, van zijn oplossingen en zijn uitwegen, van zijn idealen en zijn verwachtingen? Is het onderling verkeer tussen kerkmens en buitenkerkelijke niet "hol" geworden? Heeft de kerkmens het niet druk met eigen noden en eigen vragen, eigen oplossingen en eigen vastigheden? Leeft de kerkmens niet heel erg in een eigen, afgesloten wereld, die radicaal vreemd is aan en verschilt van de wereld van de buitenkerkelijke mens? Wat hebben die twee, in hun dagelijkse ontmoeting en in het leven van alle dag, elkaar eigenlijk anders te zeggen dan wat ligt op het vlak van hun incidentele belangstelling of vakkennis? Is het niet veelal zo dat ze elkaar in een uiterst oppervlakkig dagelijks contact alleen maar even *raken*, zonder dat er van een werkelijke *ontmoeting* mag worden gesproken? Ze raken elkander alleen maar in het *voorbij-gaan* aan.

Bij zulk een stand van zaken mag niemand verwachten dat de boodschap der kerk op een bijzonder vlotte wijze de mens van deze wereld zal bereiken. We kunnen wel *zeggen* dat we erg geinteresseerd zijn in de mens buiten de kerk en buiten Christus, maar dat moet dan toch eerst in allerlei worden *zichtbaar* gemaakt.

Er wordt van vele zijden een beroep gedaan op de mens buiten de kerk. Een beroep op zijn medewerking, op zijn activiteit, op zijn gehoor, op zijn belangstelling, op zijn geloven. Aan zoiets is hij langzamerhand wel gewend. Wanneer nu, temidden van die vele anderen, ook de kerk op hem toe komt en op hem een beroep doet, waarbij het ditmaal gaat om de diepste vragen van een mensenleven, mag deze mens vragen dat die kerk zich op bijzondere wijze legitimeert. Men kan wel tegen hem zeggen dat men diep bewogen is met de mens in deze wereld, en dus ook met hem, en dat men een antwoord heeft voor zijn diepste levensnood en zijn meest innerlijke vragen, maar wie garandeert hem dat het hier weer niet een op eigen voordeel beluste sales-talk wordt gegeven? Is er ook maar iets dat het voor hem waarschijnlijk maakt dat hij voor de dag kan komen met de gebrokenheid van zijn leven en zijn diepe verlegenheid en onrust, zonder de kans te lopen voor de zoveelste maal op z'n scherpst te worden gekwetst? Wat geeft hem de verzekering dat bij dit evangelie en deze boodschap hij niet meer "op zijn hoede" behoeft te zijn? En deze vragen krijgen temeer kracht en scherpte wanneer de kerk er blijk van geeft deze buitenkerkelijke mens toch eigenlijk niet te kennen, niet te begrijpen, niet te verstaan; iets wat voor deze buitenkerkelijke maar al te vaak duidelijk wordt uit de wijze waarop de kerk hem probeert te benaderen.

Tussen kerk en wereld ligt een afgrond. Terwille van het evangelie en het koninkrijk, terwille van de oogst en de schare die niemand zal kunnen tellen, moeten we pleiten voor de sprong over die afgrond heen naar deze wereld toe. Er moet komen een hernieuwde en werkelijk gemeende, diepe belangstelling voor de mens in deze wereld. We zullen ons, terwille van onze boodschap aan de wereld, moeten inspannen deze wereld te leren kennen en verstaan. Dat is meer dan een houding. Het is een stijl, en een grote inspanning van vele krachten. En deze inspanning ligt waarlijk niet alleen op het intellectuele vlak, al mag dat niet, zéker niet, worden vergeten. Het gaat hier vooral ook om de bewogenheid en de ontferming van wie eerst zelf ontferming hebben ondervonden, en om de liefde van Christus welke redden wil ook die nu nog buiten staan.

We spraken over de eenzame mens. Dat is de mens aan wie men in onze wereld achteloos voorbijgaat, en voor wie men zich echt niet interesseert. Iedere eenzame mens in onze wereld, iedere mens aan de overzijde van de afgrond, is een aanklacht jegens de kerk. Maar daar waar de kerk iets verstaan heeft van de overweldigende realiteit van Gods komen tot ons in Bethlehem, daar zal de kerk de sprong nu ook gaan wagen, de sprong over de afgrond. En uit haar verstaan van de moderne mens, uit haar zichtbare en reële bewogenheid met die mens zal ze haar komen legitimeren aan elk tot wie zij de Boodschap brengt van Hem Die over een niet door Hemzelf eerst gegraven afstand heenkwam naar een in zonde vereenzaamde wereld.



De succesvolle "astronaut" John H. Glenn Jr.

Amerika heeft Rusland ingehaald

De gehele wereld hield als het ware de adem in. Nadat de trip verschillende malen was uitgesteld, werd astronaut Glenn verleden week Dinsdag tenslote het luchtruim ingeschoten. Er hing veel vanaf. In de eerste plaats werd een mens afgeschoten en men wist niet of alles goed zou gaan. Hoewel alle voorzorgsmaatregelen waren genomen, had men nog geen ervaringen kunnen opdoen, maar bovendien was het 'n prestige kwestie. Rusland was er reeds tweemaal in geslaagd een man rond de aarde te laten vliegen en het was voor alle verhoudingen niet goed, dat Rusland daarin blijkbaar de leiding hield.

Maar alles ging goed, zeer goed zelfs. Klaagden de Russische astronauten nog over duizeligheid, Kolonel Glenn schijnt zich in uitstekende welstand te verheugen.

Het is geen wonder dat men in de Verenigde Staten een gevoel van grote voldoening heeft. Het volgende staatje, hetwelk Associated Press publiceerde, laat de verhoudingen zien:

	U.S.	Soviet
Earth satellites	69	13
Satellites still up	35	1
Sun satellites	3	2
Moon impact	0	1
Manned suborbital flights	2	0
Manned orbital flights	1	2

Wat moeten wij ervan denken? Laten wij maar eerlijk bekennen dat het feit, dat de Communisten tot nu toe de enigen waren, die tot tweemaal toe (of gebeurde het vaker, zonder dat iemand het wist?) een man het luchtruim in zonden, ons een gevoel van onbehagen gaf. Nog niet eens omdat wij de communisten die superioriteit eigenlijk niet gunnen, maar meer om de achtergrond. Als het de mens geoorloofd is, dergelijke ontdekkingsreizen te ondernemen, waarom dan juist mensen, die met het christelijk geloof allang afgedaan hebben?

En nu, de eerste Amerikaan die op een dergelijke manier het luchtruim kiest is een man, die religie wel *serieus* blijkt te nemen en wiens familie zijn tocht volgde gelovend en biddend.

Wij menen goed te doen, door nog eens gedeeltelijk af te drukken, wat Rev. A. B. C. Hofland van Sarnia destijds over dit onderwerp schreef. Het artikel verscheen in ons nummer van 26 Mei 1961. Het is dus nog niet erg oud, en het is stellig niet verouderd.

Hier is wat Rev. Hofland o.m. schreef:

"Nu moet allereerst opgemerkt worden, dat wij nooit mogen proberen om uit de bijbel een wetenschappelijk wereldbeeld af te lezen. Daarvoor is de bijbel ons nu eenmaal niet gegeven. De bijbel is, onder de onfeilbare inspiratie van de H. Geest, geschreven door mensen, die in een bepaalde tijd leefden. Mensen, die een bepaald wereldbeeld hadden. Een wereldbeeld dat bij die tijd paste. God openbaarde hen niet b.v. dat de aarde om de zon draaide. En ook de mogelijkheid om buiten de aarde en de aardse dampkring te treden en in de ruimte buiten de aarde door te dringen, behoorde in het geheel niet tot het wereldbeeld van de tijd waarin de bijbelschrijvers leefden en schreven. Voor de bijbelschrijvers, zowel die van Genesis als van De Handelingen en van andere boeken, was de wereld alleen datgene dat slechts in schijn begrensd wordt door een wijkende horizon. Het kwam in het hoofd van de bijbelschrijvers niet op, dat er een mogelijkheid was om de aarde te verlaten en de ruimte te verkennen. Zij schrijven vanuit het wereldbeeld dat zij hadden. Daarom mogen wij de bijbel niet zo lezen, dat we zeggen: zie je nu wel, het staat in Genesis en in De Handelingen en in andere boeken, dat alleen de oppervlakte van deze planeet, die aarde heet, door God aan de mens als woon- en werkplaats gegeven is. Dat is een biblicistisch gebruik van de bijbel. Op grond daarvan zou je ook kunnen aantonen, dat arbeid in een mijn, beneden het oppervlak van de aarde, verkeerd is. Of dat de mens zich niet mag begeven op zee en zeker niet met een duikboot naar de diepte der zee mag afsteken. Of dat het zondig is, dat een mens met een vliegtuig zich door het luchtruim begeeft. Dat heeft men inderdaad beweert van de zijde van de kerk, toen deze dingen voor het eerst werden gedaan. Nu wordt het door geen christen meer veroordeeld. Dit alleen al moet ons voorzichtig maken om het nieuwe, dat met de ruimtevaart begonnen is, op grond van de bijbel af te keuren.

Hoe moeten wij Gen. 1 : 28 en Hand. 17:26 en andere teksten

(Vervolg op pag. 4)

Historische Factoren in de ontwikkeling van Canadees Nationalisme

②

Prof. W. Stanford Reid hield deze lezing voor de Royal Society of Arts in Montreal, 9 Februari 1961. *Eerst behandelt Prof. Reid de factoren die ongunstig gewerkt hebben op deze ontwikkeling. De eerste factor was dat in* 1763 *Engeland de zeggingschap kreeg over het gebied langs de St. Lawrence, waar voordien meer dan* 100 *jaar franse settlers hadden geleefd. Toch was er tot aan het begin van de* 19e *eeuw een groei in verstandhouding tussen Franse en Engelse Canadezen.*

Bij het begin van de 19e eeuw begon, door verschillende omstandigheden, deze tendenz te verzwakken en kwamen twee vormen van nationalisme op — de Frans-Canadese en de Engels-Canadese. Het Amerikaanse nationalisme had hierop een belangrijke invloed, omdat men daar begon te spreken over "een eigen bestemming", hetgeen sommige Frans-Canadese leiders er toe bracht te denken over een volkomen onafhankelijkheid van Engeland, en misschien van het Engels-sprekend Canada. Hiermede vermengd liet zich de invloed voelen van de Romantiek in Europa met haar nadruk op één ras, één taal en één godsdienst, als eerste bestaansvoorwaarden voor een natie. Een andere impuls in deze richting was de aankomst of de doortocht door Lower Canada (provincie Quebec) van de Loyalisten, die gedwongen waren de United States te verlaten vanwege hun verzet tegen de Amerikaanse Revolutie (en hun pro-Engelse gezindheid, G. R.). Dit element, dank zij hun lijden voor het willen blijven binnen het Britse Empire, bracht voort wat men zou kunnen noemen de "Toronto nationalistische opvatting", meer koningsgezind dan de koning en vaak sterk gekant tegen wat Frans-Canadees was als iets dat volkomen verschillend was, zo niet minderwaardig.

Een van de gevolgen van deze verandering in de Engels-Franse verhouding was de opstand van 1837. Hoewel in Ontario een oproer plaats greep in dezelfde tijd als in Quebec liet het in Ontario slechts weinig littekens achter, omdat geen geschillen van taal, ras en religie in het geding waren. In Quebec echter bleken religie, ras en taal wel een scheidingslijn te trekken tussen de beide groepen, en hoewel dit geenszins de juiste interpretatie was, liet het een erfenis na die aanleiding gaf tot misverstand en conflict voor de komende 125 jaar.

Het resultaat van deze ongelukkige episode was wat men bijna zou kunnen noemen een stagnatie in de ontwikkeling in nationale zin, wat meebracht een zekere culturele verwijdering. Vanaf 1840 Engelse en Franse Canadezen, zowel binnen als buiten de tegenwoordige provincie Quebec hadden de neiging zich alleen maar te bewegen in hun eigen beperkte kringen zonder enig effectief contact met elkaar te hebben. Een goed aantal Franse Canadezen voelde dat het, om economische redenen, de taalbarrière althans gedeeltelijk moest doorbreken, maar het Engels-sprekende element bekommerde zich daar niet om. Wanneer men gedurende de vorige eeuw westwaarts reisde dan werd, behalve binnen uitgesproken Frans-Canadese nederzettingen, het Frans als spreektaal niet zelden beschouwd als een teken van minderwaardigheid. De godsdienst speelde ook een rol in de scheiding van beide groepen, want parallel met de Rooms-Katholieke revival die de provincie Quebec meemaakte gedurende het laatste gedeelte van die eeuw, was er een Protestants revival, met als gevolg aan beide zijden een toenemende onverdraagzaamheid tegenover elkaar.

Binnen de eigen grenzen van beide groepen had zeker een culturele ontwikkeling plaats door differentiatie en integratie, maar gewoonlijk met als gevolg dat de groepen zich meer van elkaar afzonderden dan dat ze bij elkaar werden gebracht. De Frans-Canadese Rooms-Katholieken, meestal op het land werkend, vormden een gesloten culturele gemeenschap onder elkaar. Hoewel de Angel-Saksen, gewoonlijk Protestant, zich ook wel vestigden in agrarische gebieden als ten Oosten van Quebec, schijnen zij zich toch vooral aangetrokken gevoeld te hebben tot de steden; terwijl later Britse boeren die het bouwland in Ontario openlegden de leefwijze aannamen van de Engels-sprekende Canadese burgers. De enige groep die in het geheel geen rust scheen te vinden was de Ierse, die, terwijl ze Engels sprak, in Quebec, liet het in gemeenschap onder elkaar. Hoewel de Angel-Saksen, gewoonlijk Protestant, zich ook aangetrokken gein het algemeen een afkeer had van de Engelse bevolking, en Rooms Katholiek was. Daarom zal men er zich niet over verwonderen dat dit element doorlopend een bijna revolutionnaire tendenz heeft ontwikkeld.

Vanaf ongeveer 1860 verspreiden zich nederzettingen over het gehele land tot aan de Pacific. Als gevolg van Canada's grote uitgestrektheid werd culturele integratie steeds moeilijker. Men vindt kleine geisoleerde stukjes menselijke cultuur verspreid liggend langs de Amerikaanse grens en misschien meer noordelijk, gewoonlijk gelegen rondom meer bewoonde gebieden van economisch belang, maar zonder dat men zich werkelijk bewust is van de rest van het land, zijn noden en aspiraties. Enige jaren geleden publiceerde Macheaus Magazine een serie kaarten van Canada, aangevend hoe de bewoners van de verschillende gebieden Canada zagen. Hoewel als schets getekend bezaten deze kaarten desondanks een belangrijk element van waarheid, omdat ze heel duidelijk weergaven de zeer beperkte kijk van de meeste Canadezen ten opzichte van andere, en zeer vaak onbekende, gedeelten van het land. Immigranten reizend van Engeland naar Vancouver hebben gewoonlijk geen kennis van en zeer weinig belangstelling in Canada ten Oosten van de Rockies. Zij mogen dan de Westkust kennen en Engeland, waarmee ze nauwe relaties onderhouden, het hele gebied daar tussen in is practisch niemandsland. Wanneer men Victoria binnenrijdt na de Mahalat Drive gevolgd te hebben komt men onder een boog door met de woorden "Een stukje van oud-Engeland". Dit demonstreert misschien duidelijker de houding dan enig ander ding. In het midden Westen is er niet zelden de vitale verbinding met de Verenigde Staten, economisch en zeer vaak ook emotioneel, hetgeen ook waar is voor de Maritime provincies; waarvan in beide gevallen de reden is de geographische nabijheid. De grootte van Canada op zich zelf al heeft de groei van een Canadees nationalisme tegengewerkt.

Bovendien waren de verschillende pogingen van het gouvernement voor 1920 om meer mensen in het land te brengen niet bevorderlijk voor het nationaal gevoel. Letters kwamen van over heel de wereld, wat schijnbaar een natuurlijk en heel goed ding was. Aan de andere kant hadden de settlers meestal door gebrek aan onderwijs, geen mogelijkheden van omgang met de Engelse of Franse bevolking die zich al een bestaan hadden opgebouwd. Uit vrees voor moeilijkheden oefenden de regeringen weinig of geen druk op hen uit om één van beide talen te leren, met als gevolg dat ze in hun eigen kleine enclaves, diep in de prairies of zelfs in de grote steden, kleine stukjes Roethenië, Hongarijë of Polen opbouwden, waar ze in de eerste plaats dachten en spraken van uit hun eigen cultuur en hun eigen historische achtergronden. Alleen in de laatste jaren begon dit te veranderen. Met als gevolg dat, tot aan de Tweede Wereldoorlog, weinig was tot stand gekomen om deze elementen te doen integreren in een wijdere Canadese eenheid.

Dit zijn maar enkele van de factoren die hebben tegengewerkt in de ontwikkeling en de groei van een Canadees nationaal bewustzijn. Tegelijk moet men zien dat ze ons slechts één zijde van de munt tonen. Het is waar, momenteel bezit Canada niet een nationalisme van een rationalistisch of romantisch type. Inderdaad, volgens de meesten kent Canada helemaal geen nationalisme. Het heeft niet eens z'n eigen vlag. Toch andere machten zijn ook aan het werk geweest, die wijzen op een groeiend gevoel van Canadese nationale eenheid. Daar moeten we de volgende keer onze aandacht aan schenken.

NEDERLANDSE SYMPHONIE-ORKESTEN VIA TORONTO

Het Nederlands Consulaat-Generaal maakt er ons op attent dat iedere Dinsdagavond van 10 tot 11 uur over CFRB-FM goede muziek wordt uitgezonden, uitgevoerd door symphonie-orkesten in Nederland tijdens een openbaar concert. Wij danken het Consulaat voor deze mededeling, die ongetwijfeld welkom is bij hen. die dit station met hun toestel kunnen krijgen.

Correctie

In het Hoofdartikel in ons nummer van verleden week "Christus en Hippocrates" door Dr. A. Vander Maas zijn twee storende fouten geslopen.

De derde kolom op pagina 1, de 22e regel van boven, luidt " . . tussen beide zien, en toch . . .". Dit moet zijn ". . . tussen beide *zo* zien, en toch . . .".

De vierde kolom, de 13e regel van boven luidt: " . . . diepste grond van andere dingen, die . . .". Dit moet zijn ". . . diepste grond van ons bestaan; de mens behoort niet bij zichzelf thuis maar weet van andere dingen . . .".

PROFESSOR CALVIN COLLEGE GASTHOOGLERAAR V.U.

Prof. dr. J. J. Timmerman, *chairman of the Department of English* aan het Calvin College, te Grand Rapids, Mich., hoopt als gasthoogleraar aan de Vrije Universiteit op te treden. Prof. Timmerman zal dan een cursus Amerikaanse Letterkunde doceren. Dr. Timmerman, die 53 jaar is, behaalde zijn doctorstitel aan de Northwestern University op een onderwerp uit het Victoriaanse tijdperk. Hij is sedert 1944 aan Calvin verbonden.

REV. B. PEKELDER BEROEPEN TOT STUDENTENPREDIKANT

De *Board of Trustees of Calvin College* heeft Rev. B. Pekelder beroepen tot *College pastor*. Rev. Pekelder is predikant van de Midland Park Christian Reformed Church, New Yersey. Hij is aan *Calvin Theological Seminary* in 1947 afgestudeerd, waarna hij de gemeenten te Jamestown en Grand Rapids (East Leonard) diende. Sedert 1955 is ds Pekelder in zijn tegenwoordige gemeente.

De positie van *College pastor* is ingesteld bij besluit van de *Board of Trustees* tijdens de vergadering van Vrijdag 9 Februari j.l.

OECUMENISCHE BELEEFDHEID!

In De Rechte Straat schrijft Ds. Hegger over zijn belevenissen in Canada en Amerika. Hij vertelt daarbij o.a. wat er in Amerika gedaan wordt om bekeerde priesters en kloosterlingen op te vangen in bepaalde tehuizen en vervolgt dan: "Zij willen nu ook in Europa zulk een tehuis beginnen. Zou dit niet een beschaming zijn voor Europa, de bakermat van het Protestantisme, als wij ook daarin de hand moeten ophouden voor de Amerikaanse dollar? Hoe zou dat komen? Is er bij ons zoveel oecumenische beleefdheid, dat wij daaraan de liefde voor priesters en kloosterlingen, die in grote gewetensnood en in hevige psychische conflicten verkeren, opofferen? Of komt het vanwege ons onderling gekrakeel, waardoor massa's geld verkwist worden aan allerlei organisatietjes, zodat we een groot plan niet meer kunnen uitvoeren". (ICN)

Boekbespreking

LAUS DEO. PSALMEN EN GEZANGEN, verzameld door H. van Bochove. Uitg. Bosch en Keuning, Baarn.

Een heel aardige uitgave van Psalmen en Gezangen, die verscheiden landen gemeenschappelijk hebben. Naast elkaar treft men de op elkaar corresponderende liederen aan in het Hollands, Frans, Duits en Engels.

Voor de Engelse tekst is dikwijls de Psalter Hymnal van de Chr. Ref. Church geraadpleegd.

Een enkele keer komen we liederen tegen, die deze Psalter Hymnal tot zijn schade mist, zoals b.v. de berijming van Psalm 136:

"Let us with a gladsome mind
praise the Lord, for He is kind:
for His mercies aye endure,
ever faithful, ever sure."

Enniet te vergeten de Engelse versie van het ontroerende "Wie maar de goede God laat zorgen".

Graag aanbevolen! A.D.J.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.

Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

De Christian Reformed Church en haar School

De maand Februari is de maand van de Board meeting in ons kerkelijk leven. Zo werd in de week van 4 Februari ook de vergadering gehouden van de Board of Trustees of Calvin College and Seminary. Een 40 afgevaardigden waren van alle kanten uit de States en Canada samen gekomen in Grand Rapids om de belangen van deze inrichtingen te behartigen. De classes uit Canada waren als volgt vertegenwoordigd: Classis Alberta North Rev. H. Van Dijken, Alberta South Rev. T. E. Hofman, British Columbia Rev. H. Van Andel, classis Chatham, Rev. J. Vander Meer, Classis Eastern Ontario Rev. J. Van Harmelen, classis Toronto Rev. H. A. Venema en classis Hamlton door ondergetekende.

Of het door de andere Boards ook gebeurt is me niet bekend, maar de Board of Trustees heeft de gewoonte om enkele afgevaardigden te benoemen voor het schrijven van een verslag voor de pers. Aan mij werd opgedragen dit te doen voor Calvinist Contact.

Waar het voor de eerste keer was dat een Board meeting door mij werd meegemaakt, is het me niet mogelijk een vergelijking met vorige vergaderingen te treffen. Als ik begin met enkele algemene opmerkingen, meen ik echter wel te mogen zeggen, dat als steeds alle vergaderingen van de Board zulk een karakter dragen, het een vreugde is ze mee te mogen maken. Er was een geest van broederlijke samenwerking en onderling vertrouwen. Er werd niet steeds over alle zaken gelijk gedacht, de meningen werden open en eerlijk naar voren gebracht, maar er kwam geen verwijdering door. In de pauzes die werden gehouden bleek in onderlinge samenspreking van hen die over sommige zaken verschillend dachten, hoe men toch elkander wist te waarderen, elkanders mening kon respecteren en allen tezamen maar één doel kende, het goede te zoeken voor de school onzer kerken.

Het is niet mogelijk om in dit verslag weer te geven alles, wat er in de vier dagen waarop vergaderd werd van 's morgens half negen tot 's avonds tien uur, behandeld werd. Er waren echter meerdere zeer belangrijke zaken ter tafel. We willen sommige daarvan verslaan, om zo het medeleven in onze onderwijs-inrichtingen in Grand Rapids te bevorderen, wat ook wel de bedoeling zal zijn van de opdracht een verslag voor de pers klaar te maken.

De leiding van de vergadering was in goede handen van de voorzitter Rev. John Breuker. Als mede-bestuursleden werden gekozen Rev. John Gritter, Dr. George Goris, Rev. John F. Schuurman en Dr. Daniel De Vries. De afwerking van het agendum werd ten zeerste gediend door het enorme voorbereidende werk dat er verricht was door President John Kromminga en President William Spoelhof.

Direct bij het begin van de vergaderingen kwamen we in aanraking met sommige blijde en dankbare mensen. Op een vorige Board meeting was besloten de salarissen van hen, die aan onze inrichtingen werkzaam zijn te verhogen. Brieven met dankbetuiging waren binnen gekomen en werden nu gelezen. Waar de Board niets uit eigen zak betaalt, maar het geld van de kerken uitgeeft, willen we deze dankbetuigingen ook aan het juiste adres laten doorklinken. Het is voor de kerken ook prettig te weten dat er dankbaarheid is, voor wat door hen mogelijk is gemaakt, en de kerken hierin ook de eer ontvangen een goede werkgeefster te zijn.

Tijdens bijna alle zittingen hadden interviews plaats met professoren en leerkrachten aan het College of Seminary, die voor een benoeming of herbenoeming in aanmerking kwamen. Het aan de tand voelen van deze broeders gebeurde wel op geheel verschillende wijze, al naardat de persoonlijkheid van de ondervrager was. Wat opviel was dat er bij elk geval afzonderlijk geinformeerd werd naar de liefde tot onze kerk, onze beginselen en de inrichtingen van onderwijs. Afgaande op de antwoorden welke op deze vragen werden gegeven, mogen we aannemen dat het hiermede in orde is. Als op dezelfde wijze in de collegezaal deze liefde bij het doceren naar voren komt, weten we dat onze studenten in dezen goede leiding krijgen.

Voor het Seminary had de herbenoeming plaats van vijf professoren, alle zonder de benoeming aan een aantal jaren te binden. Het waren de professoren Harold Dekker, Fred H. Klooster, Carl Kromminga, Martin Monsma en Marten H. Woudstra, welke respectievelijk werden aangewezen voor de leerstoel voor de Zending, voor Dogmatiek, voor Praktische Theologie en voor het Oude Testament. Wel werd bij deze benoemingen de bepaling gemaakt, dat zij die nog geen doctorstitel hebben, moeten trachten deze te verkrijgen. Voor de toekomst zal er bij de benoemingen meer dan voorheen rekening gehouden worden met het feit of degenen die voor een benoeming in aanmerking komen, de doctorstitel bezitten.

Ook de President voor het Seminary Dr. John Kromminga werd herbenoemd voor onbepaalde tijd. Er waren meerdere bezwaren ingebracht tegen deze herbenoeming, meestal niet tegen de persoon van Dr. Kromminga, maar meer tegen de benoeming van een president voor Calvin Seminary voor onbepaalde tijd. Meerderen achten dit niet nodig, maar gevoelen meer voor een regeling zoals die wordt gevonden aan de meeste universiteiten, waar het rectorschap elk jaar wisselt onder de professoren. Hoewel professor Kromminga herbenoemd werd, blijft dit natuurlijk een punt waarover in de toekomst een nadere beslissing genomen kan worden, en ongetwijfeld zal deze zaak ook op de Synode nog wel eens ter sprake komen. Voor prof. Kromminga was het ongetwijfeld een belangrijke beslissing waarin de Board of Trustees haar vertrouwen in hem uitsprak, en het viel te begrijpen dat velen hem hiermede geluk wensten.

Een feit van betekenis, ook in het bizonder voor het Canadese deel van onze kerken was, dat Dr. L. Praamsma van Toronto met grote meerderheid van stemmen gekozen werd tot professor in de kerkgeschiedenis aan ons Seminary. Dr. J. Bratt kwam naast hem op het tweetal te staan. En nu maar afwachten of de Synode de aanwijzing van de Board zal volgen en onze blijdschap zal bestendigen, door deze bekwame broeder een leerstoel te geven.

Van Dr. F. H. Van Meyenfeldt uit Nederland, die een vorig jaar door de Synode was aangewezen om les te geven in het Oude Testament gedurende het cursusjaar 1962-1963 was bericht binnen gekomen, dat hij hiervoor niet in aanmerking wenste te komen. In zijn plaats werd nu Dr. John M. Zinkand van Dordt College aangewezen.

Een punt dat de tongen nogal in beweging bracht, was de benoeming van een college pastor. De Synode van vorig jaar heeft gemeend, dat er onder de ruim 2000 studenten werk voor zulk een broeder is. Daarover werd ook niet verschillend gedacht. Maar wel werd de gedachte verdedigd dat deze predikant niet door de Board moest worden benoemd, maar dat één der kerken van classis Eastern Grand Rapids verzocht moest worden deze zaak te regelen, een predikant te beroepen en het toezicht op hem te hebben. Hoewel deze gedachte kerkrechtelijk alles vóór heeft, meende de Board deze weg nu niet meer te kunnen gaan, nu de Synode heeft uitgesproken dat de Board in deze vergadering tot de benoeming moest overgaan. Dit gebeurde dan ook en Rev. B. Pekelder werd gekozen.

Belangrijke beslissingen werden verder genomen op financieel gebied. Het grote werk van de opbouw van ons Seminary en Calvin College op de gronden van de Knollcrest farm heeft geregeld voortgang. Nieuwe gebouwen verrijzen, zodat straks ook een deel van de studenten van Calvin College daar kan worden ondergebracht. Steeds meer komt men bij de bezichtiging onder de indruk van dit grootse plan, dat zulk een enorme verbetering betekent voor onze onderwijsinrichtingen en een eer is voor onze kerken. Voor verschillende gebouwen werden namen vastgesteld, waarin broeders en zusters die in het verleden of heden veel voor onze kerken hebben betekend, werden geeerd, o.a. John Hiemenga, Henry Schultze, Johannes Broene, Albertus Pieter van Raalte, Johanna Veenstra.

Om de uitvoering van dit belangrijke werk financieel mogelijk te maken zou het van grote betekenis zijn, indien er een goede koper voor de bestaande campus kon worden gevonden. Tot nog toe is dit niet gelukt. De vraag kwam ter tafel of ook tot verkoop kon worden overgegaan, indien een of andere sectarische groep een bod zou doen — waarvoor de mogelijkheid bestond. Opgemerkt werd dat de Synode heeft uitgesproken dat alleen de financiele belangen bij een eventuele verkoop in acht moeten worden genomen, en ook dat als we bepalingen gaan maken betreffende afkomst en opvattingen van de kopers, we het eigenlijk alleen maar aan onszelf kunnen verkopen.

Om de financiering van de bouw verder mogelijk te maken werd uitgesproken dat er geen bezwaar bestond hulp aan te vragen bij het gouvernement. **Indien er geen be**palingen door het gouvernement worden gemaakt, waardoor we in het geven van het onderwijs naar onze beginselen zouden worden belemmerd, was er bij geen der leden bezwaar de federal aid aan te vragen en te aanvaarden. Een uitspraak die ongetwijfeld ook wel iets te zeggen heeft voor onze christelijke scholen hier en in Amerika. Het voorbeeld van de kerken hier gegeven voor haar inrichtingen kan o.i. niet nalaten onze ouders en schoolbesturen aan te moedigen dezelfde weg te gaan.

Nu de Synode besloten heeft dat de examinatie van aanstaande candidaten voor het predikambt voortaan door de Board of Trustees zal worden verricht, werd een ontwerp regeling goedgekeurd. Op de Mei vergadering van de Board zal dit onderzoek plaats vinden en de beslissing zal dan aan de Synode worden voorgelegd. Deze beslissing ten aanzien van de candidaten zal door de Board genomen worden in nauw overleg met de Faculty van ons Seminary. Natuurlijk behoudt de Synode het recht, om in sommige gevallen waarin men meer zekerheid wenst, ook zelf een onderzoek in te stellen. Een belangrijke verbetering heeft hiermede haar intrede gedaan. Ook een enorme vermeerdering van het werk voor de Board, die nu niet alleen de studenten die het Seminary binnenkomen en degenen die een license ontvangen om in de kerken een stichtelijk woord te spreken moet onderzoeken, maar ook de examinatie van de aanstaande candidaten moet verrichten.

Er is ook nog gesproken over de uitbouw van onze onderwijsinrichtingen uiteindelijk tot een Universiteit. Voorlopig een Graduate school en dan later verdere uitbouw. Een gedachte reeds in 1955 geuit, maar die nu weer begint te leven. Mogelijk dat het streven in Canada hier niet vreemd aan is. Wegens de korte tijd van voorbereiding — dit stuk kwam de laatste dag ter tafel — werd de behandeling uitgesteld tot de Mei vergadering.

Op verzoek van de Ontario Alliance of Christian Schools besloot de Board de Executive Board te machtigen de datum van de zomercursussen te vervroegen, teneinde de Canadese onderwijzers in staat te stellen deze cursussen te volgen.

We menen hiermee de meest belangrijke zaken ter sprake te hebben gebracht en om het verslag niet te lang te maken stoppen we dus. We kunnen straks ook via de handelingen van de Synode nader van een en ander op de hoogte komen.

Van grote betekenis is dat de kerken nauw blijven of gaan meeleven met Calvin College en Seminary. We hebben de verantwoordelijkheid op ons genomen dit kerkelijke instellingen te doen zijn. Een zware verantwoordelijkheid. Maar dan zullen we deze verantwoordelijkheid ook moeten dragen.

We zijn opnieuw onder de indruk gekomen van hoe grote betekenis deze inrichtingen kunnen zijn voor de komst van Gods Koninkrijk in deze wereld. Elk jaar gaat een stroom van jonge mensen het leven in die hier hun opleiding hebben ontvangen.

Het kan een geweldige zegen zijn voor onze kerk en ook voor land en volk. Maar het kan ook omgekeerd. In de geschiedenis is het meermalen voorgekomen dat het volksleven in verkeerde richting is geleid, doordat het aan de universiteit mis was gegaan. Waarom zou dat gevaar ook ons niet kunnen bedreigen?

Daarom is het van zo groot belang dat er veel voor onze onderwijsinrichtingen en allen die hier werken, gebeden wordt, dat ze door Gods Geest geleid in binding aan Zijn Woord hun taak mogen vervullen. Maar ook dat er van de zijde van de kerken wordt toegezien dat dit gebeurt. Het is niet een geringe taak telkens weer die leraars te vinden die én wetenschappelijk bekwaam zijn én die leven en handelen naar ons beginsel. Maar het mag dan moeilijk zijn, die taak moet worden volbracht. Een van de machtigste middelen in de strijd voor Zijn Koninkrijk heeft God ons hier gegeven. Niemand onderschatte dit. Laten onze kerken dan in hartelijke liefde en trouwe zorg biddende de wacht betrekken bij wat God ons hier gegeven heeft.

Rev. G. J. Hoytema,
Member of the Board of Trustees for classis Hamilton van de Chr. Ref. Church.

A NEW LIBERAL



Mr. Hazen Argue

Hazen Argue's dramatic departure from the New Democratic Party has shaken that organization to its foundations. It has emphasized the problems confronting the New Party's builders in trying to incorporate farmers and organized labor in the same structure.

Not content with quitting the party Mr. Argue — who has been an effective spokesman for the western farmer in opposition in the Commons — blamed labor's stranglehold on the NDP for prompting his decision. It was not a decision he has taken lightly. He has been considering it ever since he watched the manoeuvring of the organized labor leaders at the founding convention of the New Democratic Party.

At that convention he saw how little the farmers' influence played in decisions. Mr. Argue after making his decision declared that farmers held a small minority in the NDP and added that a few selected labor unions had donated large sums of money to the Party. He charged that the CCF-New Democratic Party had "become the tool of a small labor clique" and advised all farmers to avoid the New Party "like the plague".

Mr. Argue may speed the conversion of the NDP into Canada's first Labor Party with the formal backing of organized labor. Certainly it is no secret that Canadian farm organizations have shied away from the NDP. Even many union men have made bones about refusing to be dictated to by their union officers as to what party they should support in the next Federal election.

The Argue defection has been a severe setback for the New Democratic Party. As it is, T. C. Douglas has been having a tough time getting his campaign underway to set the hustlings afire with what was to be a roaring inferno of enthusiasm for the New Party. Instead Mr. Douglas' spark of oratory have brought about the reaction that would be expected from a wet firecracker.

Mr. Argue after making his announcement in Saskatchewan that he had decided to resign from the New Democratic Party, flew back to Ottawa. He had taken the precaution to telephone ahead, after his announcement, and have the locks on his office changed. When he arrived in Ottawa he was interviewed by many newspapermen.

He expressed the opinion that a large number of supporters of the New Party would be withdrawing their support in the near future. In fact he said that within a very few days some "exceedingly prominent" members of the NDP would be leaving the Party.

He also had some dire predictions to make about the CCF government in Saskatchewan. He said it was in a "very serious state of collapse". He claimed that the marriage last summer between the CCF and the labour movement has drastically reduced socialist support in rural areas of Saskatchewan as well as elsewhere.

Mr. Argue had thoroughly canvassed his own constituency before making up his mind. He had found that his farmer friends and supporters were disillusioned with the New Democratic Party. In one locality alone where there were 10 farmers who had been life-long supporters of the CCF had learned that eight of the ten had withdrawn their support from the NDP.

The former CCF national leader found himself without a party whose policies he really believed in when the CCF disappeared and was swallowed up by the New Democratic Party. He turned to the Liberals. He studied that Party's platform and policies and came to the conclusion it was the only existing alternative.

Reporters pointed out that in the past he had made some pretty harsh statements about Mr. Pearson and the Liberal Party. He laughed and said he liked the new Pearson. He added, "I would say that it was a new Pearson who led the attack on the Government and the Prime Minister during the throne speech debate last month. I thought Mr. Pearson in the throne speech debate this session made the most effective speech I have heard from an opposition leader in my 17 years in Parliament".

It was obvious that Mr. Argue was ready to join the Liberals. Out in Saskatchewan the Liberal leader in that province Ross Thatcher extended an invitation to his old colleague in the Commons to emulate him and join the Liberal Party.

Hon. Paul Martin, Liberal member for Essex East, will welcome Mr. Argue's addition to the Liberal caucus at Ottawa. He has been carrying on as agricultural critic, attacking the Tory Government's farm programs. But he will gladly relinquish that responsibility to Mr. Argue from Saskatchewan.

Meantime there were rumours that the ex-premier of Saskatchewan T. C. Douglas, now national leader of the New Democratic Party, might decide to invade Assiniboia and do battle with Mr. Argue there in the Federal election. Mr. Douglas' old provincial seat of Weyburn is included in the Federal riding of Assiniboia. It would be a battle to the political death of one of the contestants.

Mr. Argue in Ottawa expressed the hope that the rumour was correct. "This would be the best possible way to air in public the serious issues I have raised," he added. Other members of Parliament from Saskatchewan — Conservatives — said they did not see how Mr. Douglas could now possibly run in any other seat. They hoped he would take up Mr. Argue's challenge.

The Tories were not entirely unselfish in this hope. Some said with a smile that perhaps Mr. Argue and Mr. Douglas in their election battle royal would cancel each other out and allow the Tory candidate in Assiniboia to squeak through to victory.

At this writing it remains to be seen what Mr. Douglas will do about selecting a seat in which to seek election to the House of Commons.

For the Farmers

In mijn laatste artikel had ik beloofd iets te schrijven over "Farm Management". Dit moet echter even uitgesteld worden tot een volgende keer daar er verschillende brieven zijn binnengekomen over het bestaansrecht van een "Christelijke Farmers Association". Het is onmogelijk om twee onderwerpen tegelijk te behandelen, vooral voor Krelis, die zich nog steeds moet bemoeien met tractors, varkens en koeien. Het is welhaast overbodig op te merken, dat het niet de bedoeling is om altijd over "Organisatie" te schrijven. Er zijn ook andere onderwerpen die belangrijk zijn, maar bij ondervinding heb ik geleerd, dat het ijzer gesmeed moet worden als het heet is. En het schijnt wat warm te worden, dus hier komt ie dan.

Voor ik het woord geef aan een briefschrijver, wil ik de laatste zin van mijn vorig artikel nog even herhalen: "Vele vragen blijven over, vele meningsverschillen zullen er zijn en blijven, maar wanneer wij ons gezamenlijk buigen onder Gods Woord en biddend tot Hem opzien, dan zal Hij onze zwakke pogingen zeker zegenen.

En nu de brief!

Dear Krelis,

Just finished reading your article "For the Farmers" in Calvinist Contact from Feb. 9th. I do not agree with you on the subject of building a Chr. Farmers Organisation. Sure we, also as farmers, have to honor and worship God. But is it necessary to do this in building a Chr. Farmers Org.?

We can witness in so many other ways already. And if this is not enough, well, then let every Christian Farmer put a big label on his chest with the writing "Christian" or "Calvinist" or whatever you wish.

We do not achieve anything in building another small farmers org. We farmers have to get together in one body and through that one body speak to our government. Our government has said that they wished the farmers to cooperate more instead of fighting between the various organisations.

If you think, that our government does not do the farmers right, than you as Canadian citizen have the duty to join a farmers-organisation and a political party through which you make your wishes known to the government. And join that group that suits you the best and where you can find the most cooperation.

And do not do this in an organisation labelled "Christian" because:

1. You don't get anywhere. The church can do the christian part and we ourselves in our daily life.
2. We separate ourselves too much from our farm-neighbours, who fight for the same thing as we do.
3. We live in a democrative country and we have to work together directly or indirectly with the non-christians and we achieve the most in the direct way by joining a farmers-org. and a political party.

Maybe you can print this in your column. I am waiting for comment.

Yours truly,
Jack De Vries, St. Thomas

Alvorens deze brief te beantwoorden wil ik opmerken, dat het voor het merendeel der lezers misschien makkelijker is om in de Nederlandse taal te antwoorden. Voor Mr. De Vries is de Nederlandse taal in ieder geval geen bezwaar.

Hij schrijft: "Sure we, also as farmers, have to honor and worship God. But is it necessary to do this in building a Christian Farmers Association?"

Verder, dat we niets zullen bereiken wanneer we een kleine organisatie oprichten en dat het onze plicht is ons aan te sluiten bij een bestaande farmers org. of politieke partij. En dan bij diegene welke ons het beste voorkomt en waar we de beste medewerking hebben.

In mijn vorig artikel heb ik opgemerkt, dat een Chr. Farmers Organisatie *daarom* zo broodnodig is, opdat Christus geëerd en geprezen moge worden in *deze* wereld, die alleen aan *Hem* toebehoort, ja aan Hem alleen en waarin wij geplaatst zijn als Zijn beelddragers en als verloste zondaren. Daarom kunnen wij niet meedoen met hen die de naam van Christus doodzwijgen onder het mom der neutraliteit. Iedere menselijke organisatie wordt in het nastreven van bepaalde doeleinden gedreven door een bepaalde visie op het leven. Men tracht die resultaten te verwerkelijken, die men in overeenstemming acht met het ideaal. En dit houdt dan in, dat men nooit neutraal is. Het gaat uiteindelijk ook in het werk van de Chr. Farmers Ass. niet om de dollar. In de eerste plaats gaat het om het bereiken van die vormen in de samenleving, die beantwoorden aan Gods wet voor het leven. We zoeken dus de dingen die boven zijn, d.w.z. gerechtigheid, waarheid en heiligheid. Kortom, we zoeken de eer van God. Ook al gaat dit met vele zonden en gebreken gepaard. *Dit* is onze culturele taak in dit leven, de taak ons door Hem gegeven. Om deze taak te vervullen en dat doel te bereiken moeten we eensgezind schouder aan schouder staan. Wanneer we deze taak gaan versmallen tot een Christelijk getuigenis binnen een humanistische organisatie, die *alleen* op materiele lotsverbetering uit is en die meent, dat God en Zijn dienst hier buiten staat, dan kunnen wij door dat getuigenis misschien een remmende invloed uitoefenen op het proces van verwereldlijking, doch we kunnen nooit ons eigenlijk doel bereiken. De vraag is nu maar, zullen we dit doel wel bereiken door een Chr. Farmers Ass. Mr. De Vries zegt "Nee", letterlijk schrijft hij "You don't get anywhere". Doch dan vergeten we toch dat *wij* het tenslotte niet behoeven te doen, maar dat het Gods werk is en dat Hij ons alleen zegent in de weg der gehoorzaamheid. Dit leert ons Gods Woord en dat bewijst ons de geschiedenis immers. Ook de voornaamste mannen der Chr. sociale en politieke acties in andere werelddelen hadden alles tegen zich, doch ze gingen verder in het geloof en onzeker voor de toekomst. En we weten allen hoe rijkelijk de Here dit heeft gezegend.

Om het in 't kort samen te vatten: Wij kijken niet in de eerste plaats wat we kunnen bereiken, maar wat vraagt de Here van ons. En dit is het, wat ons separeert van onze meeste buren, die niet vragen naar Gods wil in dit leven en dus voor een heel ander doel strijden. Dit behoeft echter niet in te houden, dat er in zekere mate geen samenwerking kan zijn met de Federation of Agriculture, waar bepaalde belangen parallel zijn aan de onze. Ons streven is niet gebaseerd op strijd met anderen, integendeel, we moeten samenwerken waar dit mogelijk is. Eigenlijk is het zo, Mr. De Vries: Wij willen in het geloof en met vele gebreken de cultuur-opdracht uitvoeren, die God aan de mens in het Paradijs gaf. Daartoe, en daartoe alleen heeft God U en mij in de wereld geplaatst. Dit is in wezen het normale. Wanneer er nu groepen van mensen zijn, die het in de wereld zonder God menen te kunnen stellen, dan zijn *zij* het die zich afscheiden, die daardoor ingaan tegen de Goddelijke these en zodoende de antithese in het leven roepen.

Ik vermoed, dat Mr. De Vries nog wel niet helemaal tevreden zal zijn met dit antwoord, maar ik ga toch stoppen, want de varkens moeten nog wat te eten hebben.

KRELIS.

CH. FARMERS ASSOCIATION ATHENS, ONT.

Onlangs is te Athens, Ont., een Christian Farmers Association opgericht.

Vele farmers hadden aan de oproep op het kerkelijk bulletin gehoor gegeven en waren samengekomen in het basement van de Christian School.

Verschillende huishoudelijke zaken werden geregeld, een reglement werd vastgesteld en een discussie over een bepaald onderwerp werd gehouden.

Wij hopen, dat binnenkort velen dit voorbeeld mogen volgen, waardoor een net van organisaties moge ontstaan over geheel Ontario, verenigd in de bond van Christian Farmers Associations.

Laten wij de Here dienen ook in het behartigen van onze belangen voor bedrijf en gezin.

T. Douma.

AMERIKA HEEFT RUSLAND INGEHAALD

(Vervolg van pag. 1)

dan lezen? Wel, in het licht van het huidige wereldbeeld, waarin plaats is voor het "ruimtelijke". In het huidige wereldbeeld mag Gen. 1:28 worden gezien als de cultuuropdracht om de natuur als geheel te beheersen. Wij vinden die ruime, onbegrensde cultuuropdracht b.v. in Psalm 8, waar gezegd wordt: "Gij doet hem (de mens) heersen over *de werken uwer handen; alles* hebt gij onder zijn voeten gelegd". Andere bijbelplaatsen spreken ook over het koningschap van de mens over de natuur als geheel.

Nu is het zeker, dat elke nieuwe uitvinding en ontdekking in deze zondige wereld ten goede en ten kwade kan worden gebruikt. Zo is vroeger de boekdrukkunst reeds genoemd: een reuze stap ten hemel en een reuze stap naar de hel. Wij zijn nu nog niet in staat om te voorspellen of de ruimtevaart alleen maar het kwade kan voortbrengen. Maar we zullen moeten beginnen als christenen om de ruimtevaart positief te aanvaarden, als een mogelijkheid door God Zelf in de schepping gelegd, om door de mens onderzocht te worden en dat tot Zijn eer. Dat vele onderzoekers het NIET doen tot Gods eer is alleen maar erg, maar dat sluit het goede gebruik van deze mogelijkheid niet uit. Wij mogen als christenen niet vervreemden van de wereld waarin God ons geplaatst heeft en waarin door God zoveel mogelijkheden gelegd zijn. Dat de christenen in het verleden zo gemakkelijk een nieuwe uitvinding afwezen en vreemd tegenover de tijd stonden waarin zij leefden, is alleen maar tot schade geweest van de Kerk. Men zag haar daardoor als een wereldvreemde groep mensen en het deed alleen maar schade aan de kerk als verkondigster van de boodschap van Christus. Als één open moet staan voor de ruimtevaart en voor schijnbaar onmogelijke mogelijkheden dan moet een christen het zijn. Hij gelooft in een groot en machtig God. Die een wereld schiep waarin de mens zou vallen van de éne verwondering in de andere. Ja, een christen gelooft in Christus, door wien de mens bevrijd is van het geloof aan op zichzelf staande natuurmachten. Christus, Hij heeft ook de demonen in de hogere luchtlagen overwonnen (Ef. 6:12). Zodat Prof. K. J. Popma in zijn "Levensbeschouwing" II, blz. 271 durft schrijven dat de cultuuropdracht, en de uitvoering daarvan door de mens, altijd een "ontdemoniserend" element heeft. Ook de ruimtevaart heeft dat.

En ik ben het geheel eens met wat Prof. H. Ridderbos schreef in Gereformeerd Weekblad, 16e jaargang, nr. 43: "misschien mag men zeggen, dat de vrijheid, waarmee de wetenschap tegenover de natuur staat nergens groter is dan waar het christelijk geloof de weg heeft bereid." Hij zegt verder: "de uitdaging, die in deze fantastische experimenten en resultaten is gelegen, is aan de mens, aan de mensen zelf gericht. De zedelijke verantwoordelijkheden nemen in hun consequenties onvoorziene dimensies aan. Het "griezelige" ligt niet in de mogelijkheden *buiten* ons, maar *binnen* ons." Ja, dat is een feit. Door allerlei nieuwe mogelijkheden wordt de verantwoordelijkheid van de mens groter. Wat zullen wij ermee doen? Ook met de ruimtevaart? Dat is Gods "challenge" ten aanzien van de mensheid.

Ik geloof dus niet, dat wij zonder meer de ruimtevaart mogen vergelijken met de torenbouw van Babel, als een uitdaging van de mens aan de hem omringende machten. Prof. Ridderbos zegt daarvan in hetzelfde artikel: "het lijkt mij niet bijbels, niet christelijk gedacht". Zeker, in een ander opzicht moeten wij alles "torenbouw" noemen, ook in ons eigen leven, alles n.l. wat wij doen buiten God.

Tenslotte. Wij hebben pas hemelvaart gevierd. Dat was de ruimtevaart van de mens Jezus. Hij steeg op boven de aarde en verplaatste zich van de ene plaats in Gods wereld (de aarde) naar een andere plaats daarvan (de hemel). In wat de eerste ruimtevaarders, de Rus en de Amerikaan, gedaan hebben, maar bovenal in wat Jezus van Nazareth gedaan heeft, zie ik een profetie van die ruimtevaart, die te verwachten is in het mensenbestaan op de nieuwe aarde-en-hemel. Wanneer het blijkt dat deze mogelijkheden er zijn in Gods schepping, wat een mogelijkheden zullen er dan zijn, wanneer we als nieuwe mensen in een vernieuwde wereld mogen leven. Onbegrensde mogelijkheden. Hoe kan het ook anders in een wereld, die gemaakt is door een God, oneindig in vermogen en onfeilbaar in verstand. Och, ook op de nieuwe aarde zullen wij vallen van de ene verwondering in de andere, maar dan zullen wij voor alles God volmaakt loven en prijzen."

CHRISTIAN FARMERS ORGANIZATION WOODSTOCK, ONT.

Mr. Milne from the Agricultural Department of Ontario was the guest speaker of the Christian Farmers Organization held this month in the Christian Reformed Church of Woodstock, Ont. With the aid of slides and a blackboard, he illustrated the means of remodelling farmbuildings.

It was decided to have at least four meetings yearly with the intention of finding more information about the Institutions and By-laws, so we are able to have a better position of our place in this country as a Christian Farmers Organization. This should clearify the question as laid down by Mr. S. Vanderploeg in an earlier issue of Calvinist-Contact: "What good is a separate Christian Farmers Organization" (see C.C. of Jan. 19th, 1962).

We know that also the Canadian farmers are meeting as Christian farmers. In Oxford County, all the Churches meet once a year with the Canadian Federation of Agriculture, in order to find solutions to their many problems. After attending several of these meetings, I am sure that they will not be continued much longer for their attendance is poor and there seems to be no interest whatsoever.

The suggestion has been brought forth to combine the two different organizations, however, since we are considered as Dutch farmers and are immigrants, it is quite understandable that they will not give the leadership to the newcomers.

Our next question is: "How can we work together with our farmer brethren in Christ?" Is there virtue in seeking cooperation with the Canadian Federation of Agriculture?

Gerhard Huinink
Secretary of the Woodstock
Christian Farmers Organization

SCHUILPLAATS

Op de mannenvereniging werd de vraag behandeld, of een Christen in deze atoomdagen wel een schuilkelder mocht bouwen. Een derde deel der broeders was er tegen, omdat de shelters gebrek aan Godsvertrouwen demonstreren.

Een derde deel was ervoor, aangezien we onze menselijke verantwoordelijkheid hebben en we geen enkele belofte van God bezitten, dat we voor een atoom-oorlog bewaard zullen blijven.

Tenslotte was een derde gedeelte van de mannen neutraal, omdat ze er nog nooit over haden nagedacht. Zij wisten nauwelijks, dat er spanningen waren. Zoals veel Hollanders in Canada wisten zij slechts dit:— Ploeter, om zelf vooruit te komen, en laat de rest van de wereld aan anderen over.

Neen, men kwam er niet uit op de mannenvereniging. Men vermocht elkander niet te overtuigen, hetwelk overigens vrijwel vanzelfsprekend is in een gezelschap van stoere Calvinisten.

Broeder De Recht, die zichzelf specialist acht in het beproeven der geesten, sprak zelfs uit, dat het verschrikkelijk was, dat er onder ons nog mensen waren, die de schuilkelder-business durfden te verdedigen, omdat dit toch klaarlijk iets van de boze was. Deze hele discussie toonde maar weer, volgens De Recht, hoezeer de afval ook al in onze gelederen was doorgedrongen. Het kon en mocht beslist niet langer zo doorgaan, wederom volgens De Recht, dat we de duidelijke waarheid zo in twijfel trokken, want anders zag men hem niet weer op de vereniging en zelfs misschien niet in de kerk.

Toen de stukken op deze wijze op scherp werden gezet, zweeg ik maar en ik hield het maar wijselijk voor me, dat ik wat extra duiten had verdiend aan een atoomschuilkelder. Door stil te zijn, werd voorkomen, dat ouderling Arie Dof door broeder De Recht werd aangeklaagd bij de kerkeraad, classis en synode. Wie weet, is er wel een grote kerkscheuring voorkomen. Alleen doordat ik mijn mond gesloten hield.

Maar goed, onder ons gezegd — en laat het niet verder komen! — ik zelf heb zo'n verderfelijke kelder helpen bouwen. In het basement van judge Harris' huis. En de judge heeft er mij royaal voor betaald. Wij kenden de judge heel goed. Toen we pas in Canada waren, heeft Katrien meerdere malen geholpen om de geriefelijke woning van judge Harris schoon te houden. Dat was toen Mrs. Harris nog leefde. Toen zij stierf, nam de judge een echtpaar zonder kinderen in huis, die voortaan het huishouden bestuurden en voor de heer des huizes zorgden. Zo nu en dan werd mijn hulp als timmerman ingeroepen voor kleine reparaties.

Ik mocht de judge wel, hoewel hij bekend stond als een vreemd heer. Hij was al in de zeventig, maar altijd druk en bewegelijk. Hij deed niets liever dan praten. Hij werd nooit moe mij te bewerken om me met mijn gezin bij zijn kerk aan te sluiten. Hij hoorde bij de Unitarian Church, dewelke volgens onze dominee geen kerk is, omdat niet de Heiland, mar de mens met zijn deugden er beleden wordt. Toen ik dit een keer tegen de judge zei, keek hij me slechts medelijdend aan en bood me een sigaar aan. Judge Harris was ondanks al zijn drukte en breedsprakigheid 'n eenzaam mens. Hij was vreselijk bezorgd voor zijn gezondheid en verschafte heel wat werk aan doktoren, specialisten en drogisten. Judge Harris was bang voor de dood.

Daarom was het wel in zijn lijn, toen hij een schuilkelder begon te bouwen. Materialen en tekeningen had hij betrokken bij een "Do-it-Yourself" firma en de salesman had hem betuigd, dat zelfs een kind zo'n shelter in elkaar kon zetten. Hoe dat ook zij, judge Harris speelde het niet klaar. Hij slaagde erin een diep gat uit te graven, maar om het gat in te richten als een geriefelijke atoomschuilplaats, neen, daar had de rechter geen kaas van gegeten. De huishoudster klaagde, dat de mensen op straat bleven staan luisteren, wanneer de judge in de kelder aan het vloeken en tieren was.

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

Ten einde raad werd de timmerman A. Dof er bij geroepen. Ik bekeek de tekeningen en het materiaal eens, en al spoedig bemerkte ik, dat het een heel eenvoudige constructie was. Neen, de "Do-it-yourself" firma had niet gelogen, toen ze beweerde, dat iedereen zo'n schuilplaats kon bouwen. Ongetwijfeld kon iedereen het doen, behalve judge Harris, die er noch het geduld, noch de vaardigheid voor bezat. Terwijl ik de zaak in elkaar zette, keek de judge toe en praatte aan één stuk door. Hij probeerde mij te overtuigen van de noodzaak van schuilkelders. Hij verklaarde, dat hij er nog niets voor voelde om te vertrekken al was hij 73. Volgens de dokters kon hij gemakkelijk de 85 halen, als de Russen maar meewerkten. En aangezien hij van het laatste niet zo zeker was, kroop hij liever vrijwillig onder de grond tegen de tijd dat ze begonnen te vuren.

Omdat judge Harris de famille Dof een lang leven toewenste, beloofde hij me, dat hij de shelter-salesman naar mijn huis zou sturen. Het trof nog wel, dat de salesman ook uit Holland kwam. Hoe ik ook protesteerde, de edelachtbare rechter bleef bij zijn voornemen, om de schuilkelder-reiziger te sturen.

En ja, hoor, op een avond, dat ik toevallig thuis was — er is in de winter haast elke avond wat te doen — en van plan was, om fijn eens wat te lezen en vroeg naar bed te gaan, werd er gebeld door de heer J. Zegel, "representative of "Do-it-yourself Shelter Company Incorporated" ". Hij kwam op aanbeveling van judge Harris en had gehoord, dat de heer Dof geïnteresseerd was in schuilkelders. We lieten de keldervertegenwoordiger in de huiskamer. Mr. Zegel bleek inderdaad van Hollandse afkomst te zijn. Hij was een jaar of tien in Canada en al die tijd werkzaam geweest in bouwmaterialen. Hij bleek zelfs een geloofsgenoot te zijn. Hij verklaarde, dat hij een getrouw lezer van de Christelijke pers was en dat Arie Dof een van zijn lievelingsschrijvers was (Je moet al wat zeggen terwille van de klandizie!). Hij kwam deze avond evenwel niet, om over kerk en school en Christelijke organisaties te spreken, doch om mij een shelter te verkopen. Ik hoefde maar in de krant te lezen, hoe het er voorstond met de internationale toestand, of ik zou al weten hoe laat het was: hoog tijd, om je in te graven en aan fall-out te ontkomen!

Ik wierp tegen, dat ik geen geld had voor schuilkelders en dat mijn basement nu al lekte in het voorjaar en dat de Here alles in Zijn hand had en dat er geen haar van ons hoofd kon vallen zonder Zijn wil en dat ik niet graag alleen met mijn gezin uit de puinhopen tevoorschijn zou willen kruipen, wanneer na een atoomaanval de fall-out opgetrokken was enzovoort etcetera.

Broeder Zegel kende echter alle argumenten en verstond de kunst, ze te ontzenuwen. Wat kon die man redeneren!

Evenals het derde deel van de mannenvereniging wees hij me op mijn verantwoordelijkheid. We mochten God niet verzoeken, door maar lijdelijk alles af te wachten, maar we behoorden zowel te bidden als te werken . . .

Over het geld hoefde ik niet in te zitten: tien dollars down en gemakkelijke termijnbetalingen over drie jaar . . .

En daarna kwam dat deel van het betoog, dat nog het meeste indruk op me maakte: Was ik een Calvinist of was ik het niet? Ja, ik was het. Welnu dan: Indien in een derde wereldoorlog bijna alle mensen omgekomen waren en bijna alle dingen vernietigd, zou het dan niet de grote roeping van ons zijn, om op de puinhopen te gaan pionieren en de rest van de mensheid te betuigen, dat Christus de enig overgebleven machthebber was?

In die redenering zat veel aantrekkelijks, hoewel ik dan als Hollander natuurlijk niet wilde toegeven.

In het schaakspel dat ontstaan was, besloot ik een tegenzet te doen met een van de grote stukken: Ik vroeg, of broeder-salesman Zegel wel genoeg rekening hield met de mogelijkheid, dat Christus spoedig kon wederkomen.

Zegel voorkwam een schaakmat door te antwoorden, dat nog onlangs in zijn kerk tijdens een gemeenteavond was vastgesteld op grond van goede gegevens, dat de grote wederkomst nog honderden jaren van ons verwijderd was. Daar was de hele gemeente het roerend mee eens geweest, de dominee incluis. Dus . . .

Beiden raakten we tenslotte uitgeput. We dronken nog eens een bakje koffie en Zegel bood mij een beste sigaar aan op kosten van de schuilkelderfirma.

Ik dacht, dat ons schaakspel beeindigd was. Maar daarin vergiste ik me.

Broeder Zegel lanceerde direct na de koffie een nieuwe aanval op een zwak front. Hij verklaarde, dat in geval van oorlog de eerste raketten en missielen in onze goede provincie Alberta zouden vallen. Dat had onlangs een liberale politicus aangetoond, die de regering van Alberta misdadige onverschilligheid verweet ten aanzien van de civiele defensie. Indien onze prairies maar eerst van de kaart waren, dan had de Rus de krijg gewonnen. In Moskou had men het speciaal op onze provincie begrepen. En dat niet alleen, maar ik moest ook goed weten, dat de communisten alle bladen en boeken lazen en naar aanleiding van het gelezene zwarte en witte lijsten opmaakten van vijanden en vrienden. En aangezien Arie Dof schreef, kende men hem in het Kremlin. Als een weekhartige communist de partijleiding in Moskou ooit zou voorstellen, om in geval van oorlog Arie en de zijnen te sparen, zou hij onverbiddelijk ten antwoord krijgen: —Nyet! Neen, salesman Zegel was onbekend bij de roden, omdat hij nog nooit iets anders had geschreven dan de tekst voor een schuilkelder-advertentie, maar iedereen in Moskou en in Peking en in Havana had ongetwijfeld gehoord van Arie, en niemand daar had ook maar iets met hem op. Daarom zou men het in oorlogstijd er zeker op aanleggen, om hem en zijn huisgenoten te treffen, en om zulks te verhoeden, was het noodzakelijk, onverwijld een shelter te betrekken van "Do-it-yourself Shelter Company Inc.".

Katrien en ik waren diep ontroerd na deze scherpe ontleding van de situatie, waarin wij ons bevonden. Nooit had ik er bij stilgestaan, dat Kruschev rood rondloopt, als hij mijn naam hoort noemen, en dat het rode leger er op uit is, om speciaal mij en Katrien, Katrien en mij, weg te vagen van de aardbodem. Na de eerste schrik voelde ik me een beetje gestreeld ook . . .

Triomfantelijk haalde Zegel zijn zakboekje te voorschijn. Hij zette zich tot schrijven en zeide: —Zal ik dan maar . . .?

—Neen, antwoordde ik ferm, —we moeten geen schuilkelder. —Waarom niet? vroeg de vertegenwoordiger uitdagend, de stukken rangschikkend voor het volgende duel. —Om toch niet! Dat is alles, wat ik zei, want ik had op de klok gekeken en was niet van plan om tot twaalf uur door te gaan met debatteren. Het was al bij elven en ik had nog niet eens de krant ingezien.

Toen sprak Zegel een wijs woord. Hij zei: —Nu, dan stap ik maar eens op. En aldus deed hij. In de deuropening stak hij waarschuwend zijn rechterwijsvinger op en als een ware boetprediker vermaande hij me: —Ik heb je gewaarschuwd, Arie. Nu is de verantwoording van mijn schouders af . . .

Met een zach gebaar duwde ik hem de deur uit en de duisternis in.

Terug in de huiskamer kon ik het niet nalaten, om Katrien wat te plagen met de Russen. —Pas maar op, zei ik, —ze hebben het ook op jou begrepen.

Maar die vrouw van mij is niet zo bang uitgevallen. Ook nu trok ze zich geen van deze dingen aan.

—Weet je wat we harder nodig hebben dan een schuilkelder? merkte ze op: —een nieuwe wasmachine. Het ding is al weer kapot. Hij wordt duur van de reparaties.

Haastig verborg ik mijn hoofd in de krant. Kruschev had weer een rede gehouden, maar mijn naam kwam er niet in voor. Wellicht had Zegel enigszins overdreven.

Bij het plaatselijk nieuws zag ik een bekend gezicht: een foto van judge Harris. Het onderschrift vermeldde, dat men de judge 's morgens dood in zijn basement had aangetroffen. Als doodsoorzaak werd een hartaanval genoemd. Hij had als stadsgenoot vele verdiensten zoals . . .

Ik liet de krant uit mijn vingers glijden en liet het schokkend nieuws aan Katrien lezen.

Haar enig kommentaar was: —De judge had een schuilkelder . .

Arie.

P.S. Mede namens Katrien hartelijk dank aan Mrs. K. te C. voor haar fijne brief en voor het verhaal. Het was inderdaad aangrijpend en van een heel ander gehalte dan het gemiddelde kerstverhaal.

We hebben het met genoegen gelezen.

Nogmaals bedankt voor uw aangenaam schrijven!

ARIE

Moet Canada haar handelspolitiek herzien?

(Can. Scene) — Dit is de vraag, die de president van Northern Electric Co., de heer R. Holley Keefler, onlangs stelde in een rede voor leden van de Toronto Electric Club. Hij wees er op, dat het huidige nationale handelsbeleid 83 jaar geleden door Canada's eerste minister was ingevoerd en tot bedoeling had om door beschermende tarieven de productie van Canada te verhogen. De productie bestond toen echter hoofdzakelijk uit het verwerken van 's lands ruwe grondstoffen.

"Nu staan de zaken echter anders," aldus Mr. Keefler. "Onze tegenwoordige politiek moedigt handel met het buitenland aan, hetgeen tot resultaat heeft gehad het uitvoeren van ruwe grondstoffen en ruw bewerkte producten, die samen 65% van alle export uitmaken, en de invoer van afgewerkte producten ten bedrage van 80% van onze totale invoer."

Om de werkloosheid te verminderen, vooral onder de mannen, zo ging Mr. Keefler verder, zou, om een handelstekort van bijvoorbeeld $ 500 millioen te niet te doen, de uitvoer van ruw bewerkte producten werk verschaffen aan 80,000 mensen, terwijl de uitvoer van ruwe grondstoffen met bijna $ 1,000 millioen verhoogd zou moeten worden om eenzelfde aantal mensen aan het werk te houden . . .

Hoewel we moeilijk onze invoerrechten kunnen verlagen met het oog op onze pogingen om de Canadese productie van afgewerkte producten te bevorderen, mogen we toch niet uit het oog verliezen, dat er over de gehele wereld een streven is naar verlaging van invoertarieven . . . Een zich terugtrekken in de een of andere vorm van economische isolatie is stellig niet het juiste antwoord aan handelsblokken en concurrentie van landen met lage productiekosten. Wanneer we een handelspolitiek willen hebben, die de economische groei bevordert, dan dienen we een open oog te hebben voor de mogelijke associatie met andere economische gemeenschappen . . .

"De Canadese industrie is afhankelijk van dezelfde condities als de buitenlandse concurrentie: een grote markt, een beter aanvaardbaar belastingstelsel en een goed begrip van de vrije handel, met een duidelijk omschreven doel en enthousiaste medewerking en deelname door arbeiders, directies en regeringen."

Mensen op onze weg

door Ineke Parlevliet

Toen ik de telefoon weer op de haak legde, bleef ik wat verslagen zitten. Dus ook deze huishoudster had er de brui aan gegeven. "Ze is bang om 's nachts alleen te zijn met de kinderen," had Mr. Zeleczky me zojuist verteld. Geen wonder dat hij ten einde raad was. Het was nu ruim anderhalf jaar geleden dat zijn vrouw overleden was en dat hij met vier kinderen eenzaam achter bleef ver van zijn en zijns vrouws familie in het bezette Hongarijë. Ofschoon Mr. Zeleczky er niets voor voelde, dacht hij er toch ernstig over om maar naar zijn oude vaderland terug te gaan. Het leek nu eenmaal een onmogelijkheid om hier een goede huishoudster te vinden, die voor langere tijd de zorg voor dit moederloze gezin op zich wilde nemen. Verschillende vrouwen en meisjes waren gekomen, maar kort erop ook weer gegaan. Hun redenen kwamen zo ongeveer allemaal op hetzelfde neer: De farm lag te eenzaam, had te weinig comfort, de kinderen, behalve de oudste, kenden alleen maar Hongaars, ze hielden niet van de Canadese manier van koken, enz. enz.

Tot twee maal toe waren wij als Children's Aid Society genoodzaakt geweest de kinderen tijdelijk in pleeggezinnen onder te brengen, daar Mr. Zeleczky van alle huishoudelijke hulp verstoken was en niet langer zijn werk durfde verzuimen. Maar ook dit was geen oplossing gebleken. De kinderen, angstig en onwennig in de hun vreemde omgeving, misten elkaar en hun vader en ze waren ontroostbaar geweest.

Mijn pogingen om nu weer een nieuwe hulp voor Mr. Zeleczky te vinden, bleven vruchteloos. Mr. Zeleczky had al vast een week zomervacantie opgenomen, maar over drie dagen moest hij toch weer terug naar de fabriek. Hij had zijn weekloon hard genoeg nodig, daar de farm nog niet genoeg opbracht. Bovendien had de langdurige ziekte van zijn vrouw hem ook financieel erg achterop gebracht.

Het probleem hoe of het nu verder moest met dit gezin, liet me niet los. Er moet toch ergens wel een goede huishoudster voor hen te vinden zijn, piekerde ik toen ik een paar dagen later naar Sheldon reed om mijn bezoeken af te leggen. In gedachten liet ik alle mensen, die ik in deze omgeving kende, de revue passeren. Plotseling stopte ik de auto. Uilskuiken dat ik was! Ik kende een vrouw, die geknipt voor deze job was! Maria! Maria Revesz! Enige tijd geleden had ik haar voor het eerst ontmoet bij Hongaarse vrienden van haar en ik had haar gelijk erg sympathiek gevonden. Maria was naaister en woonde alleen sinds de dood van haar moeder. Ze had me indertijd uitgenodigd om eens een kopje thee bij haar te komen drinken, maar zoals dat gewoonlijk gaat, was daar nog steeds niets van gekomen. Maar nu ging ik er heen. Dadelijk. Een kwartiertje later stopte ik voor haar deur en klopte aan. Er gleed een brede glimlach over haar gezicht, toen Maria mij open deed.

"How nice to see you!" riep ze uit. "Please come in, but don't look at the mess in the room. I am sewing."

Ik stapte haar kamer binnen. Met een brede zwaai schoof Maria haar naaiwerk aan de kant en begon bedrijvig thee te maken. Onderwijl nam ik het interieur eens op. De meubels glommen als spiegels en kleurige gehaakte kleedjes lagen op kasten en tafeltjes. Een vaas met bonte kunstbloemen stond op een ouderwets buffet en aan de ene muur hing een sierlijk geborduurde spreuk in het hongaars. Aan de muur er tegenover hing een groot portret van een bejaarde vrouw. Ze had een streng uiterlijk en een stijf gesloten mond, terwijl haar kleine, priemende ogen onderzoekend de kamer in schenen te kijken. "Vast Maria's moeder," dacht ik. "Zo te zien geen gemakkelijke tante."

Onder het genot van een kopje thee, praatten Maria en ik wat over koetjes en kalfjes totdat ik het moment geschikt achtte om met mijn verzoek op de proppen te komen. "It's just a job for you, Maria," besloot ik. "You live all by yourself, you don't have any close relatives here, you are from the same country as this man and above all, you are a marvellous housekeeper and I am sure you love children." Verwachtingsvol keek ik Maria aan, die bedachtzaam in haar thee roerde. Toen schudde ze energiek haar hoofd.

"I am sorry, really sorry," zei ze, "but I can't do it. Impossible . . . I feel bad for that family, especially for those small children, and I wish I could help them, but I can't."

"Don't you want to give up your sewing, Maria? Or can you make more money this way? I know as a housekeeper you won't make a fortune, but don't forget you will have your board and what's more, a real purpose in life."

Maria keek me wat verwijtend aan. "You don't understand it," zei ze zacht. "It's not the money. I have more than I really need. Mother left me all. This house is mine and all what is in it. I have been living here since mother and I fled from Hungary during the revolution in 1956. This is my home now . . . the only thread with my native land. Here I want to live in peace . . . here are all the memories of former days and besides that I am too old to start a new kind of life," voegde ze er met een verontschuldigend lachje aan toe.

"Too old! How dare you say it, Maria!" protesteerde ik. "You can't be older than forty. You are healthy, ambitious, pleasant and a hundred of good things. I can't believe that you are satisfied with your present life. Your arguments don't hold. You can take all your memories to that other place and after all you lived here only a couple of years. You are not that sentimental, I'm sure."

Maria blushed. Then she said, half laughingly: "Well, if you want to know the real reason why I want to live by myself in this house, I tell you. When mother died and I could start living my own life, I took a job as a housekeeper. There were three children and the mother was in the sanatorium. For a while things went all right, but then the father started to make advance to me. So I left and I made up my mind never to be a housekeeper again. Some time later I was asked to take care of a motherless family of six children. I did not want to, but finally gave in. It did not work either, although I was happy there . . . But then the man fell in love with me and wanted to get married. As I could not return his love, I could not stay under those circumstances. I left, but even then this man called on me and wrote me letters. He did not want to give up. No, I don't want any more trouble like that," besloot Maria gedecideerd.

Ik keek naar Maria's blonde haren en grijs-blauwe ogen, die vriendelijk en toch vastberaden de mijne ontmoetten. Geen wonder dat mannen verliefd op haar worden, dacht ik. Ze is aantrekkelijk, lief, zorgzaam en bescheiden en toch zeker geen doetje.

"Why don't you get married, Maria?" vroeg ik plotseling. "It's no crime to marry and take care of children, you know," zei ik plagend.

Maar Maria lachte niet. "I will never get married," verklaarde ze ongewoon heftig.

"Why not? Or don't you want to tell me? I don't want to be indiscrete," antwoordde ik.

"I don't mind to talk to you about it," antwoordde Maria. "It's long ago anyhow . . . but I will never forget it. It has become a part of my life. You see, it all started with that broken mirror."

"Broken mirror?" herhaalde ik verbaasd. "What do you mean?"

Maria vouwde haar handen samen en keek langs me heen naar buiten. Er kwam een dromerige blik in haar ogen en ik wist dat ze zich weer in haar geliefd moederland waande, terwijl de jaren terug vielen . . . een jong, vrolijk meisje met het dikke blonde haar in een gevlochten wrong om haar hoofd, de bont gekleurde hoofddoek en deinende zwart wollen rok . . . Zo zag ik Maria voor me.

"I was only eighteen years, when I met Branko," begon Maria terwijl ze nog afwezig de verte in staarde. "He was my age and an extremely nice boy. We fell deeply in love. Branko had great plans. He was working hard to buy his own farm. He saved every penny and so did I. We were happy and became engaged. We hoped to get married in two, three years. I lived with my mother. I was her only child. I had had an older brother, but he died when he was four. My father passed away shortly after him. So I was all my mother had. I understand things better now . . . I loved my mother. She could be difficult for other people, but we never had any trouble. Not until Branko came into my life . . ."

Maria wachtte even, toen ging ze verder: "Branko had no use for my mother. He never said so openly, but I noticed it the way he talked about her. Yet he was always polite and attentive towards her. Mother never said a bad word about him, although I knew that she was not too fond of him either. But she often made me feel selfish

(Vervolg op pag. 7)

when Branko and I planned to go out together.

"When you are young, life opens all doors to you." she used to say, "but when you are old, nobody wants you or needs you anymore. You are finished, left out. Nobody cares whether you are alone or not . . . Well darling, I hope you 'll have a nice evening with Branko." Every time we were going somewhere, without her, mother had this kind of remark. Then I felt sorry for mother and tried to persuade Branko to stay in or to take her along. Although Branko sometimes did what I asked, he did not agree with me. He was not sorry for my mother. She was not old yet and if she would have been less possessive and demanding she could have had lots of friends her own age to pass the evenings with. Anyhow, we often quarreled about it and this was the only shadow on our happiness. Finally we decided to get married as soon as possible and live by ourselves. Mother agreed to this spontaneously, which surprised and pleased us."

Weer hield Maria even op met praten. Ik keek naar het portret aan de muur. 'k Ben blij dat jij mijn moeder niet geweest bent, dacht ik dankbaar toen ik het onverzettelijke en onplezierige gezicht nog eens goed op nam.

"We set our wedding date." hoorde ik Maria zeggen en voor het eerst trilde haar stem, "Mother was really wonderful. She helped me sew my wedding dress and bought the most beautiful material. And then it happened. One afternoon I had to fit the dress, and to show me what it looked like, mother got the large mirror from above the chimney and put it against the wall on the floor. Suddenly the mirror started to slide and both mother and I ran forward to hold it. But it was already too late. The mirror fell down and broke in many pieces. "O, darling, now you can't get married!" my mother screamed. It took me longer to grasp the meaning of what had happened. In those days people were very superstitious and a broken mirror just before a wedding predicted great disaster or a sudden death for the young couple. I tried to laugh that nonsense away but my mother maintained that if I still got married it would not only cause my death, but hers as well. But this time I was not going to listen to her. It was silly. Branko thought the same. But now mother tried everything to stop me from getting married. Then one night Branko lost his temper and he accused mother of having pushed the mirror by purpose, so she could keep her daughter all for herself. She had been planning this for years, he said. Mother got hysterical, but Branko refused to apologize. I tried to convince him that mother could not be that mean. Terrible arguments followed. No one wanted to give in. Then the day came that the wedding was called off. Branko asked me to choose between him and mother. I could not break with either of them. Then Branko left . . . he went to another town. I never saw him again or heard from him. I don't even know whether he is still alive . . ."

Toen zweeg Maria. Ze hield haar hoofd gebogen en met haar vingers plukte ze afwezig wat pluisjes van het tafelkleed. "That's why I don't want to get married anymore." fluisterde ze. "I still love Branko."

Een tijdlang bleef het stil in de kamer. Een brede streep zonlicht viel over het portret aan de muur. Een plotselinge woede tegen de oude vrouw op de foto kwam bij me op. Willens en wetens had zij Maria haar geluk ontnomen. Dat moest Maria toch ook inzien?

"Maria, what about your mother . . . ? vroeg ik aarzelend en vaag. Maar Maria begreep me. Ze had zich weer beheerst en keek me recht aan, toen ze zei: "When mother was dying, she told me that she had indeed pushed the mirror on purpose. She could not give me up. I was all she had in life. Now she realized what she had done. She asked me to forgive her . . ."

"Could you do that?" Het leek me bijna onmogelijk.

"Yes, because I had forgiven her already a long time ago. For years I had known the truth, as mother had changed in a certain way. She was more relaxed, and she went overboard to please me. Sometimes she behaved as if she felt guilty. Then I knew. It was very difficult to digest and to accept this. But mother had grown bitter and full of self pity when her husband and son died. I did not want te become the same now I had lost Branko. Branko was gone for ever and mother needed me. I prayed and prayed . . . God helped me. I found peace and could be contented in taking care of my mother. Now she is gone, I want to keep that peace."

Wat een vrouw is Maria, dacht ik bewonderend en wat een verademing om nu eens iemand tegen te komen, die zelf haar moeilijkheden weet op te lossen, omdat ze de kracht van het gebed kende. Maar tegelijk kwam ik in opstand. Moest zo'n vrouw die zoveel uitzonderlijke kwaliteiten had, nu de rest van haar leven slijten achter een naaimachine? Was dat echt Gods bedoeling dat Maria haar gaven onder de korenmaat zette, terwijl daar een moederloos gezin letterlijk verkommerde?

De oude staartklok tikte monotoon de minuten en kwartieren weg, toen ik begon te praten, terwijl Maria luisterde.

"Talk it over with your priest, Maria, if you don't agree with me, but I am sure that you still have a task on this earth. The least you can do is to get some more information about this job from the man himself."

Maria zuchtte. "All right. I will talk to him. He can come to-night or to-morow. But don't make any promises. I just talk to him, because you asked me."

Verheugd stond ik op. "Thanks a lot. Maria! I'll go and tell him right now."

"I want to thank you," antwoordde Maria, "for listening to my story. I felt good to talk to some one about it. But please, forget it now. It was a sad story, but I am no longer unhappy. You know that. Come back again, will you?"

Even later gaf ik de boodschap af aan de kinderen van Mr. Zeleczky om hun vader te vragen diezelfde avond nog naar het opgeschreven adres te gaan. Mr. Zeleczky zelf was ergens in een schuur en ik had geen tijd meer om hem op te zoeken.

De volgende dag klopte ik al vroeg bij Maria aan. Ik was nieuwsgierig hoe het gesprek verlopen was en ze had geen telefoon, terwijl Mr. Zeleczky's telefoon geen gehoor gaf toen ik opbelde.

Maria gooide op mijn kloppen de deur met een wijde zwaai open en wat verbaasd keek ik haar aan. Was dit dezelfde Maria van gisterenmiddag? Haar gezicht was één blijde, opgetogen lach en uit haar ogen straalden zoveel vreugde en warmte als ik zelden bij iemand gezien had. Toen plotseling hoorde ik kinderstemmen. Vragend keek ik Maria aan. Ze duwde de kamerdeur open. "Come in."

Ik stapte binnen en rondom de tafel zag ik de drie jongste kinderen van Mr. Zeleczky, vol animo kleurend op het omgekeerde tafelkleed.

"You got the Zeleczky children here, Maria. How nice!"

"These are Branko's children . ." klonk het vol ingehouden emotie naast me.

"Branko's children?" vroeg ik onnozel. Toen begreep ik het. „Maria, Maria!" was alles wat ik uit kon brengen. Het was te overrompelend.

"I . . . I take care of the children here in my home during the day," legde Maria uit. "Only when Branko has night shift, I will sleep on the farm. It is better this way . . . for the time being," voegde ze er wat verlegen achter aan. Laszko is in school. He has to change schools. His school is too far from here. Later on we can make other arrangements."

"I am very happy for you, Maria and for the children also. They will get a wonderful mother . . . housekeeper." Ik zag hoe Maria bloosde.

"God has been good to me," zei ze zacht. "He is very wise. He knows what is best for us all."

Ja, dacht ik, toen ik kort er op weer weg reed. Hoeveel moeite en verdriet er ook in een mensenleven mag komen, toch is God goed en weet Hij wat het beste voor ons is. Wat een heerlijke troost!

Moeilijkheden op reis?

door Carol Wilson

(Can. Scene)—Indien U zich ooit bezorgd maakt over een kind of een oudere persoon, die alleen moet reizen, of als U ooit zelf op een station of vliegveld hulp nodig hebt, kunt U zich te allen tijde wenden tot de Travellers' Aid Society. Op alle grotere spoorwegstations en vliegvelden treft U hun bekende kiosk of kantoor aan en haar goed getrainde staf, die herkenbaar is aan de blauwwitte band, die om de arm gedragen wordt met Travellers' Aid" er op, staat altijd klaar om U te helpen met het geven van eenvoudige inlichtingen tot het vinden van een plaats om te overnachten in geval van nood. Speciaal ook nieuwelingen in Canada kunnen zich te allen tijde tot de Travellers' Aid wenden voor hulp; hun uitgebreide staf van vrijwilligers kan U in velerlei talen terecht helpen.

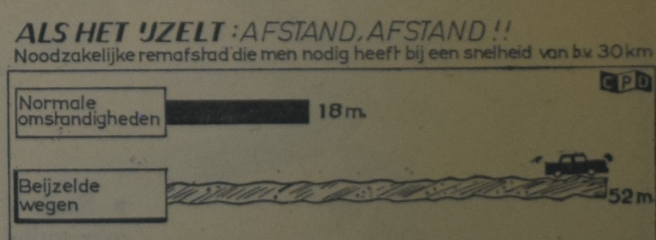
Deze instelling die oorspronkelijk was begonnen om alleenreizende vrouwen en meisjes behulpzaam te zijn, heeft zich langzamerhand uitgebreid tot het reizend publiek in het algemeen, ongezien leeftijd, geslacht, ras, geloof of omstandigheden. Het enige, dat de klanten van Travellers' Aid met elkaar gemeen hebben is, dat ze ver van huis zijn en moeilijkheden hebben. Alle hulp is gratis.

Zo nu en dan is de taak, die men te vervullen heeft, vrij moeilijk. Zoals bijvoorbeeld het helpen van een jongen, die van huis was weggelopen en in Florida werd aangetroffen. Hij werd bewogen naar Canada terug te gaan en zich met zijn familie te verzoenen. Dergelijk werk is mogelijk, doordat de verschillende Travellers' Aid verenigingen in Noordamerika met elkaar in verbinding staan en de Canadian Travellers' Aid Society is aangesloten bij de verschillende afdelingen in de Verenigde Staten en Europa.

De Travellers' Aid Society werd opgericht in 1887 in de stad Quebec, waar veel oceaanschepen binnenkomen, en heeft zich van Oost tot West verspreid. De afdeling in Toronto werd in 1903 begonnen door Mrs. Lillian Massey Treble, die door de Travellers' Aid was geholpen bij haar verblijf in New York. Ze was zo dankbaar, dat ze na haar terugkeer stappen ondernam om een dergelijke vereniging in Toronto in het leven te roepen. Het eerste jaar werd het salaris van een werker betaald door Mrs. Massey, eveneens een lid van de bekende philantropische familie Massey.

Zij, die om hulp bij de Travellers' Aid Societies aankloppen zijn o.a. personen die van de ene plaats naar de andere moeten trekken op zoek naar werk, zij die van huis zijn weggelopen, ongeacht hun leeftijd, oudere personen, zoekgeraakte en hulpeloos achtergebleven kinderen, immigranten, invaliden, alcoholici, zij die verslaafd zijn aan verdovende middelen, enz. Ook verstrekt de Travellers' Aid Society alle mogelijke inlichtingen wanneer er reismoeilijkheden zijn ontstaan.

Aarzel dus niet U met deze organisatie in verbinding te stellen wanneer U ooit moeilijkheden van welke aard ook mocht ondervinden op reis.



HOE MOET U RIJDEN BIJ IJZEL?

Het wil in deze dagen nog wel eens glad zijn op de weg. Dit brengt niet alleen zichtbare maar ook onzichtbare gevaren met zich voor de weggebruiker. Op een gladde, beijzelde weg is de noodzakelijke remafstand die men moet hebben, plotseling veel groter geworden dan onder normale omstandigheden. De normale rijafstand is dan levensgevaarlijk geworden, want Uw remweg is veel langer geworden. In onze grafiek geven wij een indruk van de gevolgen die gladde wegen hebben op de afstand die U nodig heeft om van een snelheid van 30 km per uur, tot stilstand te komen. IJs op de weg beperkt niet alleen Uw snelheid drastisch, maar het vergroot onzichtbaar Uw remafstand. Houdt daar dus rekening mee en verlaag bij ijzel op de wegen niet alleen Uw snelheid drastisch, maar vergroot ook Uw rijafstand.

British-Israel

by Dr. S. KISTEMAKER

③

There are groups of people today which may be classified under the common denominator "false prophets". The word "false" is not arbitrarily chosen because of a little friction among Christian brethren. On the contrary, this adjective "false" covers most adequately those prophets preaching pernicious doctrines in our modern times. They are the people to whom Jesus referred when He said, "And many false prophets shall arise, and shall lead many astray. . . . For there shall arise false Christs, and false prophets and shall show great signs and wonders; so as to lead astray, if possible, even the elect" (Matthew 24:11, 24).

We must recognize the existence of sects.

Sects are here to stay. Some 50 years ago they were relatively unimportant, but now they are growing by leaps and bounds. They are not confined to one continent; they have taken the whole world as their field of harvest. Nearly 100,000 converts were added to Mormonism during the year 1961. About 22,000 of these are living in Europe.

We cannot speak of two divisions anymore in the Christian Church. Besides Roman Catholicism and Protestantism there is also the "ism" of the sects. The term *sect* defined and understood in orthodox Protestantism means, " . . . a group of people arising out of Christendom through raising to a definite level a practice or doctrine of minor importance." Sects take a few minor doctrines and turning them into major doctrines present these facts as if they comprise the whole truth.

British-Israelism, in spite of its sweeping claim that it is neither church, sect, creed, ism, nor cult, answers fully to the orthodox- protestant definition of the word "sect". The doctrine stressed by the Federation is the emphasis on Old Testament prophecies being fulfilled in modern times.

New Testament texts are conspicuously absent from British-Israel publications in which Scripture is quoted. Scripture portions from the New Testament are cited only when they strengthen an Old Testament passage in question referring to fulfilment in time.

The temptation of explaining numbers and periods recorded in the book of Daniel and the book of Revelation has become too strong for the exponents of British-Israel "truth".

They have taken their point of departure in the term "seven times" (see Daniel 4:23, for example). In their Bible lesson, No. 10, entitled "Seven Times of Punishment", the following explanation is given of the era of punishment covering "seven times". In the books of Daniel and Revelation the phrase "time, and times, and the dividing time" equals three and a half times, or 42 months (see Revelation 11:2: 13:5). And 42 months of 30 days makes a sum total of 1260 days (see Revelation 11:3; 12:6).

Thus it follows that if 1260 days equal three and a half times, 2520 days total "seven times". Rallying Numbers 14:34 and Ezekiel 4:6 ("I have appointed thee each day for a year") in their suport, the British-Israelite interprets the "seven times" period to be 2520 years in duration. The period of punishments extending from the day of pronouncement through the fulfilment of the 2520 years span, will end in restoration of conditions prior to the infliction of the "seven times of punishment".

In short, British-Israelism has found the key to history which may unlock the treasures hidden in the store rooms of the future. When in the year 975 B.C. Jerobeam led the ten tribes in a spiritual divorcement which ultimately ended in a state of exile, the punishment inflicted upon the Israelites was brought to a close 2520 years later when Henry VIII inaugurated a period of restoration in respect to the British Throne, the British Church, and the British Nation. In the year 745 B.C. two and a half tribes of the House of Israel were taken captive by the Assyrians (see I Chronicles 5:26). Exactly 2520 years later the U.S.A. was formed in 1776 A.D. by part of the two and a half tribes under the leadership of a section of the descendants of the tribe of Manasseh. The Fall of Jerusalem at the time of the Babylonian captivity is dated dated at 598/6 B.C. In 1923/5 A.D. (exactly 2520 years later) the British Mandate for Palestine began, which led to a peak year for Jewish immigration.

What next?

In a pamphlet "How Old is British-Israel Truth" the contention is maintained "that British-Israel Truth is as old as our history". In spite of the fact that the mentally unbalanced British Navy Lieutenant, Richard Brothers (1757-1824) is disclaimed as founder of the "truth", his published book "Correct Account of the Invasion of England by the Saxons, showing the English Nation to be Descendants of the Lost Ten Tribes" still remains the source of information. British-Israelites may disclaim Brothers as the founder, yet the burden of proof lies upon their shoulders. Thus far they have been unable to furnish any evidence acceptable to a historian of repute.

Richard Brothers was succeeded by Edward Hine, who in 1871 published his book "47 Identifications of the British Nation with Lost Israel". Within record time more than a quarter million copies were sold. By 1880 the "truth" had crossed the Atlantic Ocean and received a hearing among Americans of British descent. The claim was made that Americans and Britons are closely related, for Great Britain is Ephraim and the United States is Manasseh.

The sect is strong in Canada; it has established book rooms in Montreal, Toronto, Winnipeg, Edmonton and Vancouver; it organizes meetings in most of the principal cities of Canada; and it broadcasts its radio program over a total of 13 Canadian radio stations from coast to coast every Sunday.

British-Israelism rest upon the foundation of the ten lost tribes of Israel. These ten tribes of Israel (the northern kingdom) were carried away captive by the Assyrians. The claim is made that, although captives were made in the southern kingdom during a later Assyrian expedition, these victims of the Babylonian exile were permitted to return home; the captives of the northern kingdom were set free from the yoke of bondage, but never returned to Palestine. Instead these ten tribes moved in a northwesterly direction to settle the British Isles and parts of Western Europe. And while the members of the ten tribes retained the name "Israelites", their brethren in Palestine were called "Jews". The Israelites have appropriated the promises, and the Jews inherited the curses.

With a measure of inconsistency the British-Israelites explain that Jesus was not a Jew; but Jesus was of the house and lineage of Judah. And when Pilate asked Him the question, "Art thou the King of the Jews?" Jesus replied, "Thou sayest" (Matthew 27:11).

In Luke 2:36 the following words are found, "And there was one Anna, a prophetess, the daughter of Phanuel, of the tribe of Aser: She was of great age, and had livwith an husband seven years from her virginity". Where would British-Israelism fit in this daughter of Phanuel, of the tribe of Aser? How could this "Israelite" women be in Jerusalem, while she should have been with her kinsmen in Great Britain?

When Jesus commissioned His twelve disciples, He said, "Go not into the way of the Gentiles, and into any city of the Samaritans enter not: But go rather to the lost sheep of the House of Israel" (Matthew 10:5-6). Did these twelve disciples return to Jesus with glowing reports about their travels in Great Britain? The "lost" sheep of the house of Israel" were in Palestine, and twelve disciples were sent forth to minister to the house (the twelve tribes) of Israel .

Jesus, when He saw Nathanael coming to Him, said, "Behold an Israelite indeed, in whom there is no guile" (John 1:47). Was Nathanael one of the lost sheep of the house of Israel?

Peter's Pentecost message recorded in Acts 2 demonstrates that the terms "man of Judea", "man of Israel", "all the house of Israel" are used freely and interchangeably. If British-Israelism desires to be consistent, it should give some plausible explanation for Acts 2:36, "Therefore let *all the house of Israel* know assuredly, that God hath made that same Jesus, whom *ye* have crucified, both Lord and Christ". These words are addressed to the "men of Israel" listening to Peter on the day of Pentecost.

British-Israelism fosters a spirit which is profoundly un-Christian by interpreting the Scriptures with a peculiar slant on British nationalism. It fails to realize that ancestry cannot make anyone a member of Christ. In the words of Paul, "for ye are all in Christ Jesus. And if ye be Christ's then are ye Abraham's seed, and heirs according to the promise" (Galatians 3:28, 29).

If the whole truth of Scripture is laid at the door of British-Israelism, the foundation of their fanciful theory is disintegrated. Their only support is found in a passage from an Apocryphal book. This passage (II Esdras 13:40-45) is adduced in justification of a host of legends and bits of folklore accepted by the Movement to strengthen their claims.

They must admit that the Apocryphal books were never accepted by the Jews as part of the Jewish canon, and that a theory based on folklore and legend is bedtime literature for adolescents.

In evaluating the teachings of the Federation a few observations may be made. A striking phenomenon in British-Israel literature is the bold assumption of years and names. With an air of confidence chronological data are given exact, as if the events had occurred in modern times. Their claim to philology are ridiculously absurd. The term "Isaac's son", which is the result of British-Israel word study for the word "Saxon", reads in the Hebrew language, "Ben Yitshok". British-Israel; philological pursuits belong to the realm of transliteration, and that within the boundaries of the English language.

The British-Israel evangel is void of any spiritual values. It is merely "the Good News that the British or Celto-Saxon peoples and nations are the continuation of God's servant race and nation Israel". It fails to bring the message of salvation from sin through Jesus Christ, but proclaims a perverted gospel in which the "Lord is to return to earth to reign over us from the Throne of David and to usher in that righteous and social order and world government called in the Scriptures the Kingdom of God".

Let not eroneous teachings obscure the light of God's holy Word. Do not accept a gospel which is not the Gospel. "If any man preach any other gospel unto you than that ye have received, let him be accursed" (Galatians 1:9).

Suggested literature:

Louis T. Talbot, *What's Wrong With Anglo-Israelism*, Findlay, Ohio, Dunham Publishing Company, 1956.

W. G. Jordan, *The British-Israel Theory*, Toronto, United Church Publishing House.

H. L. Goudge, *The British-Israel Theory*, London, 1933.

De aanvraag voor een Separate School Board in Hamilton, Ontario

Reeds eerder hebben wij in ons blad melding gemaakt van de pogingen van enige ouders om vergunning te krijgen een Protestant Separate School Board op te richten.

Over de verdere ontwikkeling valt op dit moment nog niets te berichten, doch voor informatie laten wij hieronder het "press release" volgen, dat aan de verschillende dagbladen ter publicatie is gezonden:

Seven parents in the City of Hamilton have made an application to the Public School Trustees to establish a Protestant Separate Board in the City of Hamilton.

The seven parents are members of the Calvin Christian School Society, affiliated with the Ontario Alliance of Christian Schools.

These seven parents who are making the application are now supporting the Calvin Christian School established for several years on West 5th Street, near Mohawk Road in this city. The school is open, on a subscription basis for all children and is supported entirely by the contributions from the parents sending their children to the school and by the Society.

The purpose of the application to the Public School Trustees will be to allow supporters of the school to pay municipal real estate taxes as separate school supporters, rather than as public school supporters, in view of the high cost of operating the school by private funds. The parents, in addition to underwriting the cost of the Calvin Christian School, now pay taxes to the Public School Board.

The Ontario Alliance of Christian Schools consists of 21 grade schools and one high school in this Province, with a total enrolment of 3,000 pupils and 89 teachers. The Calvin Christian School in Hamilton has an enrolment of 214 pupils in all eight grades and a staff of 7 teachers. Its pupils are accredited to all high schools in the area.

The parents who have made this application desire to establish a school where all subjects are taught from a Protestant Christian point of view, neither State controlled nor under the direction of any Church, but parent controlled. The applicants do not desire any direct financial grants from the City of Hamilton nor from the Province of Ontario.

Similar schools have been established in The United States of America for nearly a century.

WHY CHRISTIAN EDUCATION?

Since it is impossible to pass on knowledge "neutrally", but all education must of necessity be determined, coloured by one's basic commitment, we seek such education which will through out be comted to God and in absolute obedience to His Word.

Since all education is taught with a purpose, we seek such education which will seek as its purpose the glory of God.

Since there is no such thing as merely passing on knowledge, but all education seeks to relate knowledge to life, we seek such education which will prepare for a "God-centered" life, for service to God, rather than serving oneself.

WHY A PROTESTANT SEPARATE SCHOOL?

The Protestant school is the only agency which is equipped to fulfill the requirements of Scripture in the field of education. The home does not have time or facility to show the glory of God in all areas of learning. The church rightly concerns itself with the preaching of the Word of God. It is the school that has the specific function to provide "Godcentered" education for children of believing parents.

WHAT DO WE TEACH?

ENGLISH

1. To evaluate critically literature, man's response to God's revelation, in terms of Biblical principles, in both content and form.
2. To develop an understanding of our age through the use of literature.
3. To appreciate and appropriate the insights of all men within the Christian framework.
4. To develop effective and attractive communication by teaching the mechanics of the language.

SOCIAL STUDIES

1. To achieve a realistic view of society by applying Biblical principles to social life, government, education, family, economics and other facets of life.
2. To develop in the student peace of mind and reverence for God by revealing the purpose and control of God in history.
3. To instill a breadth of knowledge and appreciation of man's achievements.
4. To infuse a respect for authority and law based on the knowledge that all government is ordained of God.

BIBLE

1. To teach the contents of the Bible.
2. To trace the development of basic truths through Scripture.
3. To relate Biblical principles to moral and spiritual responsibilities.
4. To teach the application of Biblical truth to all areas of life and learning.

FOREIGN LANGUAGE

1. To develop an appreciation of and insight into the God-given talents and achievements of other cultures.
2. To teach the fundamentals of the language and its relationship to English as a means of self-expression.
3. To show continuity in history in terms of language development.

PHYSICAL EDUCATION

1. To instill an appreciation of the body as the temple of the Holy Spirit.
2. To develop a sound body and proper habits of care.
3. To develop a proper competitive spirit, personal integrity and self-appraisal.

MATHEMATICS

1. To demonstrate natural law as established by God to be orderly, continuous, consistent and uniform.
2. To train the student, through the discipline of mathematics, in accuracy, logical thinking and precision of expression, as a responsibility required by Scripture.
3. To recognize and evaluate the place of mathematics in the historical process of subduing the earth to the glory of God.

SCIENCE

2. To develop a working knowledge and appreciation of man's role in subduing the earth as we see it in the increasing mastery of his environment.
3. To evaluate critically all scientific theory in the light of God's Word.
4. To develop a recognition of the constancy and dependability of natural law as established by God within this world.

Important note: In all these mentioned we follow as close as possible the Curriculum outlined by the Ontario Department of Education.

BASIC AIMS OF OUR SCHOOL

1. To show the majesty of the Creator as revealed in the things which have been made, and to establish and develop in the heart of the student true love for and devotion to the Almighty Maker of all things and Author of our redemption.
2. To prepare the student to take his place in society, serving God in whatever his particular calling may be.
3. To develop a perceptive attitude toward what man has done, consciously or unconsciously, in fulfilment of God's mandate to subdue the earth, and to develop recognition of the student's personal responsibility to carry out this mandate in consecration to God in natural and social sciences, fine and practical arts.

Through these means the student may mature physically, intellectually, morally and spiritually, by the standards of God's Word, so that he is equipped to think, speak and act to the glory of God.

LEIDRADEN CHRISTELIJK ONDERWIJS

Naar wij vernemen is momenteel een bundel schetsen ter perse, die geschreven zijn door de populaire predikant van Hamilton, Dr. P. Y. De Jong. Deze zullen worden uitgegeven door "The Christian School Herald". T.z.t. zullen wij gaarne een bespreking aan deze bundel wijden in ons blad, doch reeds thans willen wij melding maken van de komende verschijning.

Het lijkt ons een goed ding, dat over deze materie schetsen zijn geschreven. Nog steeds ontmoet men gedeeltelijke of geheel onjuiste voorstellingen van wat christelijk onderwijs eigenlijk is of bedoelt te zijn. Wij zien belangstellend uit naar wat Dr. De Jong daarover schrijft. Stellig zal hij daarin een historische beschouwing geven en wij verwachten eveneens een schriftuurlijke bewijsvoering voor "christian education".

Wij vernemen, dat aan iedere schets een aantal vragen is toegevoegd, teneinde de bespreking van het onderwerp te stimuleren.

Na verschijning hopen wij op dit boekje terug te komen.

CLASSIFIED ADS

For "letters under number" $ 0.50 extra.
Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements . $ 3.00
Marriage and anniversaries . . $ 4.00
Notifications of death . . . $ 4.00
Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢
Send your payment together with your ad to:
Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

On March 6, 1962 D.V., our beloved parents
JOHAN WILLEM GERARD RUPKE
and
LIMKE RUPKE—v. d. VEER
hope to celebrate their 45th wedding anniversary.
Their wedding text Joshua 24:15 has been their guide and their lives have shown us how blessed it is to trust completely in our faithful God.
Their grateful children:
Mr. & Mrs. John Rupke, Springdale, Ont.
Mr. & Mrs. Peter Verkaik, Springdale, Ont.
Mr. & Mrs. Chris Rupke, Bradford, Ont.
Mr. & Mrs. Sierk Rupke, R.R. # 2, Newmarket.
25 grandchildren.
Their present address:
R.R. # 2, Newmarket, Ont.

Zaterdag 15 Maart 1962 gedenken, zo de Here wil, onze geliefde ouders en grootouders
HENDRIK VAN DER VEEN
en
MENNA OUDMAN
hun 40-jarige echtvereniging.
Met hen zijn wij dankbaar tot God voor deze rijke zegening.
Sarnia:
Bia en Bernard Vroom.
Niagara Falls:
Bill en Jenny van der Veen.
Chatham:
Bob en Brenda van der Veen.
Sarnia:
Roelie en Alef Smit.
En kleinkinderen.
Dresden, Ont., Victoria Street.

Op 10 Maart D.V. hopen wij met onze geliefde ouders en grootouders
HENDRIK KUIPERS
en
JANTINA KUIPERS—SLIEKERS
de dag te herdenken dat zij 30 jaar geleden in de echt zijn verbonden.
Dat zij nog lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen.
John.
Tim & Dorothy.
Henry & Diane.
Bill.
Alice.
En kleinkinderen.

On March 4th, 1962 D.V., our beloved parents
Mr. & Mrs. MIKE VERKAIK
hope to celebrate their 25th wedding anniversary.
Their grateful children:
Harry & Pat.
John & Betty.
Mary-Ann.
Mike.
Pauline.
Henry.
Gary.
And granddaughter Trudi.
425 Park Ave. West, Chatham, Ont.
Open house: March 4th from 3.30 o'clock till 5.

For Sale:
ENCYCLOPEDIA BRITTANNICA
Letters to: No. 1459, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

During March—April
WE IMPRINT NAMES IN GOLD
free of charge on any Bible over $6.00. Burlington Book & Bible House, Burlington. NE 7-2151.

De Here nam tot Zich onze Oud-Ambtsdrager
N. BUIS Sr.
Gode dankbaar voor 't vele dat Hij ons gaf in hem, als mede-pionier van de Aylmer Chr. Ref. Church, zal hij ons lang in herinnering blijven.
De Here geve Zijn rijke Troost aan de weduwe en de familie.
De Kerkeraad.

Op Zaterdag 17 Februari nam de Here tot Zich in Zijn Heerlijkheid, door een droevig ongeval, ons geliefd Zoontje en Broertje
RONNIE,
op de leeftijd van bijna 2 jaar.
"Laat de kinderen tot Mij komen, en verhinderd ze niet, want dezulken is het koninkrijk der hemelen."
Matth. 19 : 14.
Mr. & Mrs. Jake Janssens
& Kenny.
67 Dunvegan Dr. Chatham, Ont.

In Zijn ondoorgrondelijke wijsheid nam de Here plotseling tot Zich, door een droevig ongeval, ons geliefd Kleinzoontje en Neefje
RONALD JAMES (Ronnie),
op de leeftijd van bijna 2 jaar.
"Hij zal de lammeren in Zijn armen vergaderen en in Zijn schoot dragen."
Jesaja 40 : 11.
Mr. & Mrs. J. S. Janssens.
Jan & Herma Janssens.
Sidney.
Paul.
Sarnia, Ont., 17 Febr. 1962.

Zaterdag 17 Februari nam God plotseling, door een droevig ongeval, tot Zich ons geliefd Kleinzoontje en Neefje
RONNIE,
op de aanvallige leeftijd van bijna twee jaar.
"Jong gestorven, vroeg bij God."
Mr. en Mrs. D. Vander Meulen.
Don en Marie.
Woodstock, Februari 1962.

CHR. SCHOOL DUNDAS, ONT.
is slechts 2 minuten lopen van dit bijna nieuwe 6 kamer huis; alles gelijkvloers; NHA hypotheek, 6% rente; 106' wijd lot, geen achterburen! Beslist goedkoop voor $ 10,500.

GREENHOUSES
5 mijl van Dundas Chr. School en Church - 28.000 sq. ft. (over ½ acre) onder glas - centrale verwarming met grote boiler - autom. sproeier - 8½ acre goede tuingrond - 2 slaapkamer huis, moet wat opgeknapt worden. Goede gelegenheid voor vakman. Vraagprijs $ 31,900.
Verdere informatie bij TED BOSMA (LI 9-3572 of JA 8-5772) of ARIE HORDYK (JA 8-8491 of NE 4-1089), vertegenwoordigers voor
Kronas-Valevicius Ltd.
"Hamilton's Largest Realtors"
366 Main Street East, Hamilton, Ont.

John Knox Memorial Christian School of Fruitland, Ontario will be in need of a
TEACHER
beginning Sept. '62. Please send applications to: J. De Kok, Vinemount P.O., Ont.

Te koop: Wegens aanschaf grotere bus
1960 DELUXE VOLKSWAGENBUS
Zo goed als nieuw. Volledig ingericht en goedgekeurd voor schoolbus. F. Visscher, Wallenstein, R.R. 2, phone 620-13 Drayton, Ontario.

98 Acres Dairy Farm
Deze farm ligt bijna in Port Colborne. Groot stenen huis voor twee gezinnen. Badkamer boven en beneden. 10 kamers, gasverwarming. Barn, varkenshok, garage. Beste machinerieën, Holstein vee, melkcontract.
De farm moet verkocht worden.
Vraagprijs $ 36,000 met $ 13,000 down. Over de prijs en het downpayment kan zeer zeker onderhandeld worden. Er is toekomst in deze farm. Er komen veel fabrieken in deze streek.
JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LI 9-3895

Gevraagd:
EEN JONGEMAN
15 of 16 jaar, voor farm werk. Live in. Mr. B. Elmers, Wellandport, Ont. Telefoneer: 386-6450.

EXPERIENCED MARRIED MAN
required for dairy farm. To start April 1st. A modern 2 bedroom house with conveniences. Fraser MacDonald, Georgetown, Ont., R.R. 4, or call 843-2694.

Wanted:
EXPERIENCED SINGLE AND MARRIED FARM WORKERS
for mixed dairy and beefcattle farms. Write to Mr. S. Klaver, Fieldman of the Chr. Ref. Church, 255 Erie St., Stratford, Ont., or call 271-2628.

Een van de beste farms in Oost Ontario
2 mijl van Iroquois, dichtbij Chr. Ref. Church. 260 acres of land, 200 1e klas werkland, balance bos en ruige weide. Eigenaar had 100 stuks vee. Huis met badkamer en moderne keuken. Grote stallen met ijzeren beugels en waterbowls. Vraagprijs $ 22,000 en $ 8000 down.

100 ACRES FARM
met 65 acres werkland. 3 slaapkamer huis en bankbarn. Gelegen aan nieuwe highway. Prijs $ 8500 en $ 2000 down.

4 ACRES MET HUIS EN STAL
in dorp, goede well en electr. $ 3500 - $ 500 down.

120 ACRES WERKLAND
en 4 slaapkamer huis en badkamer. 2 flinke stallen, 42 stuks (Holstein) vee, zeugen en biggen. Diesel tractor met goede Mackenzie Harvester en wagons, enz. $ 28,000 - $ 11,000 down.

350 ACRES MET 2 HUIZEN, 3 STALLEN
100 acres in permanent grasland. Slechts 4 mijl van Prescott. Vraagprijs $ 28,000 - $ 10,000 down.

6 MIJL VAN BROCKVILLE
Huis plus kruidenierswinkel en slagerij, met grote nieuwe garage 40' bij 80'. Zeer geschikt voor auto dealer en machine business. Groot lot. Prijs $ 10,000 - $ 2000 down. Betalingen $ 70 per maand, interest, aflossing en tax inbegrepen.
Vraag vrijblijvend inlichtingen over onze boerderijen met melkcontracten en winkels, motels, restaurants, enz.
ALBERT GALE AGENCIES LTD.
MAKELAARS
Vertegenwoordiger:
A. Couperus
PRESCOTT, ONT. King Street
Phone WA 5-3984
's Avonds WA 5-3191

Heer, 38 jaar, wonende in South Ontario, zou gaarne
CORRESPONDEREN
of kennismaken met een dame. Brieven onder no. 1458, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Farmer in Zuid-West Ont. wenst te
CORRESPONDEREN
met Hollandse farmer in Alberta of Saskatchewan. Bij voorkeur uit een beefcattle district. Schrijf aan no. 1462, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:
A SINGLE MAN FOR DAIRY FARM
Harke Vander Meulen, Box 632, Smithers, B.C.

Voor
GROEPSREIS NAAR NEDERLAND
vertrek 7 April, thuisreis 4 Mei; van Montreal $ 283.00, schrijf naar Box 1460, bureau van dit blad. Onmiddellijke opgave gewenst.

"Never a dull moment in Ma's house."
Voor gezelligheid en goede service phone or write
MA SCHUURMAN
39 Indian Trail, Toronto 3, Ont. RO 2-7846.

SERVICE STATION
"2 Bay Service Station" aan Provinciale Hoofdweg in centrum Niagara Peninsula. Uitstekende locatie, nabij stad. Christian Reformed Church binnen 7 mijlen. 5-kamer huis, met alle moderne voorzieningen. Totale prijs $25.000. Betaling te regelen.
Donald Alsop Agencies Limited
Real Estate Broker
FONTHILL, ONT.
Phone: TW 2-2619.
Evenings: TW 2-2374.

JOHN VOORTMAN
REAL ESTATE
580 Upper James St., Hamilton, Ont.
maakt met genoegen bekend dat
Mr. Henry Prinsen
R.R. 4, Jarvis, Ont.
zich aan zijn zaak verbonden heeft. Mr. Prinsen zal zich gaarne ter beschikking stellen van zijn vele vrienden en relaties voor het geven van advies inzake onroerend goed.

SOUTH CAYUGA
Te koop 137 acres light clay en sandy loam, 8 kamer huis insul brick met water (pressure system). Gelegen aan geplaveide weg dicht bij Cayuga. Bank barn 30 x 50 ft., een andere barn 25 x 45 ft., alsmede andere kleinere gebouwen. Ongeveer 700 ft. frontage aan de Grand River. Vraagprijs $ 19.500, down payment $ 4000 of minder.
John Voortman
Real Estate
580 UPPER JAMES ST.
HAMILTON, ONT.
Phone: FU 3-2157

THE JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL
BRAMPTON, ONTARIO
Due to school extension for the schoolyear 1962-1963 we are in need of
1 TEACHER for Grade 4
Only qualified teachers need to apply.
Applications to be sent to: Mr. T. C. Wendel
P.O. Box 84
Brampton, Ont.

Te huur: Per 1 April a.s., geheel vrij
APARTMENT
voor klein gezin. $ 50 per maand, electr., verwarming enz. inbegrepen. W. den Bok, telef. NE 4-0245, Burlington, Ont.

Voor
GROEPSREIS NAAR NEDERLAND
vertrek 14 Juni, thuisreis 15 Augustus; van Montreal $ 283.00, schrijf naar Box 1461, bureau van dit blad.

Kerknieuws
CHR. REF. CHURCH

Tweetal
te Stratford, Ont., P. Kranenburg te Springdale, Ont., en D.C. Los te Georgetown, Ont.

Bedankt
voor Hills, Minn. (U.S.A.) S. Terpstra te Listowel en Lucknow, Ont.
voor Lebanon, Iowa, Rev. G. W. Vander Berg te Nobleford, Alta.
voor Emo, Ont., Rev. W. H. de Vries te Brooten, Minn.

Beroepen
te North Blendon, Mich., Rev. G. W. Vander Berg te Nobleford, Alta.
te Clara City, Minn., Rev. M. Dornbush te Brandon, Man.

Tweetal
voor Professor in Kerkgeschiedenis, Calvin Seminary, Grand Rapids, Dr. J. H. Bratt en Dr. L. Praamsma.
Dr. Praamsma's emeritaat is beëindigd en hij is weer in actieve dienst in Toronto I.

De classis Hamilton heeft toestemming verleend om een gemeente te organiseren te Dain City tussen Welland en Port Colborne. Een kerkgebouw kan worden aangekocht van de Anglican Church. Zeven-en-dertig gezinnen zullen hiertoe behoren, welke voorheen deel uit maakten van de gemeente Wellandport, Ont.

REFORMED CHURCH

Beroepen
te Julianadorp (N.H.) Ds. J. A. Heldring, voorheen te Edmonton. Heeft volgens later bericht hiervoor bedankt.
De candidaten A. L. Groenenberg te Scheveningen en F. J. Verbaas te Amsterdam zijn benoemd tot emigratiepredikant onder de Nederlanders in Canada.

CAN. REF. CHURCH

Beroepen
te Brampton, Ont., (bij acclamatie), C. Bakker te Twijzel (Nederland).

Bedankt
voor Grand Rapids, Mich., Drs. D. Deddens te Mariënberg (Nederland).
voor Brampton, Ont., M. Brandes te Daarlerveen, Nederland.

N. BUIS Sr.

Op 17 Februari j.l. is in Kingsmill bij Aylmer, Ont. de Heer Buis overleden.
De laatste jaren zagen wij hem al niet meer op vergaderingen, maar dat wil niet zeggen, dat wij hem vergeten waren. Mr. Buis is een van degenen geweest, die vooraan gestaan hebben in de worsteling om in dit nieuwe land onze plaats en onze taak te vinden. Plaatselijk heeft hij veel betekend in het leven van de Christian Reformed Church van Aylmer, maar ook in de provincie werd zijn invloed gevoeld. Hij was een man van helder inzicht, naar wien geluisterd werd en wiens advies welkom was.
Wij zullen de Heer Buis missen. Hij is een man geweest, aan wien wij allen veel te danken hebben gehad, omdat hij niet zichzelf zocht, doch metterdaad zijn krachten en talenten aanwendde voor de beleving van het Christelijk beginsel.

ATTENTION!!
The Matthew Passion (complete) $ 11.95
The Messiah (complete) $ 11.95
Toronto Mendelssohn Choir and full Orchestra, Ernest MacMillan. Each contains 3 long play records 12".
SPEELMAN'S BOOKHOUSE
10 Golfdown Drive
Rexdale, Ont. CH 9-6662

De grote

VOORJAARS OPRUIMING

is weer begonnen bij

SLAGER'S FURNITURE

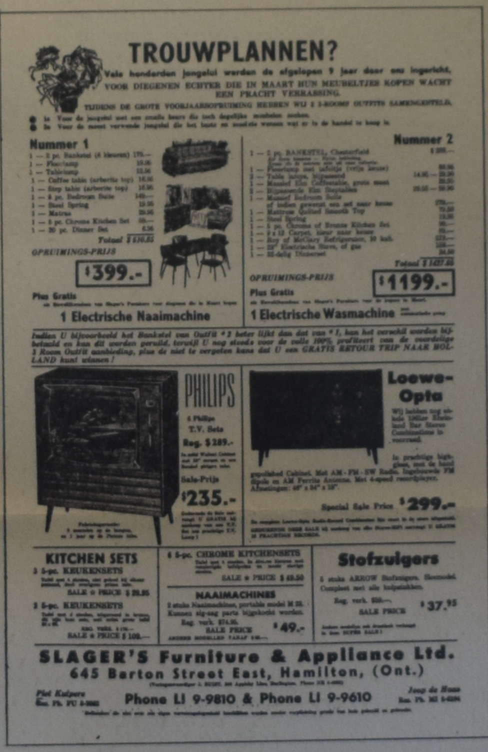
aan de

BARTON STREET HAMILTON









Bijgaande pictures zijn afdrukken van de uitvoerige reclame-courant, welke speciaal voor deze gelegenheid werd uitgegeven, en welke in Ontario per post zal worden toegezonden.

TRADITIEGETROUW WORDT VOOR DE ZESDE KEER IN ONZE GESCHIEDENIS EEN GRATIS RETOURTRIP NAAR HOLLAND WEGGEGEVEN GEDURENDE DEZE MASSALE UITVERKOOP

(Trekking wordt 28 Maart gehouden.)

Gedurende de eerste 10 dagen van deze opruiming (1 Maart t/m 10 Maart) ontvangen elke dag de eerste 5 kopers (ongeacht voor welk bedrag) een prachtig 20-delig EETSERVIES CADEAU!

Jongelui met trouwplannen,

Dit is de kans van Uw leven, om op een voordelige manier de meubelen en electrische artikelen te kopen!

SLAGER'S

Furniture & Appliances Ltd.

645 BARTON STREET East, HAMILTON, (Ont.)

(Vertegenwoordiger J. BUIST, 246 Appleby Line, Burlington. Phone NE 4-4993)

Piet Kuipers
Res. Ph. FU 3-7062

PHONE LI 9-9810 & **PHONE LI 9-9610**

Joop de Haas
Res. Ph. MI 8-6194

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN



Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Onze nieuwe lijst

Voor 1 abonnee:

WONINGRUIL, door M. E. 't Hart.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.

HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.

JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE.

DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2, 157 bladzijden.

HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.

LUTHERS WERKEN.

MENSEN RONDOM JEZUS, door Dr. J. H. Bavinck.

DE BRUG, door K. Norel.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.

HET EVANGELIE VAN THOMAS, door Dr. R. Schippers.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)

DE LEVENSROMAN VAN JOHANNES POST, door Anne de Vries.

OOK U SPREEKT GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse woorden in de Nederlandse taal zijn opgenomen.)

DE JEHOVA'S GETUIGEN EN DE BIJBEL, door Ds. H. J. Spier.

VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.

SINNE- EN MINNEBEELDEN, door Jacob Cats.

UIT CATACOMBEN EN WOESTIJNZAND, door Dr. H. Mulder. (Levenstekenen van de eerste Christenen.)

KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen. (Een verzameling gedichten naar thema.)

BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong en Wim Zaal. (In kort bestek. Een levens- en persoonlijkheidsbeeld van een der grootste figuren uit onze historie.)

DE WELEERWAARDE HEER, door Ds. M. E. Voila. (Belevenissen van een dominee.)

Voor 2 abonnees:

A PREY TO SATAN, door C. Sluys.

IN THE MIRROR, door Prof. J. H. Kromminga.

LANDVERHUIZERS (trilogie in één band), door P. J. Risseeuw.

GEERT DAMMERS (trilogie in één band), door Aart Romijn.

HONEST ADVERTISING

All major advertising media in the Metropolitan Toronto area today announced their support and endorsation of the "Toronto Plan For Advertising Standards" which is designed to support the standards of truth in advertising and to eliminate exaggerations, deceptive or misleading statements.

Prepared and recommended by the Better Business Bureau of Metropolitan Toronto, the plan has also received the endorsation of the Association of Canadian Advertisers and the Canadian Association of Advertising Agencies.

The primary purposes of the Plan is to protect the public, to better serve the consumer with honest values, to encourage advertisers to make good as promised in any guarantee offer and to discourage advertisers from attacking competitors or reflecting unfairly on their projects, services or methods of doing business.

Representatives of major advertising media in the Toronto area have agreed to refuse advertising which is untrue, deceptive or misleading, which is derogatory to other advertisers, contrary to established laws and legal regulations or which contain claims which cannot be proven.

"A similar plan has been in operation in Cleveland and other American cities for some time with satisfactory results and we be direction here in Torotno," stated lieve it is a step in the right Clem Bowen of the Better Business Bureau.

"It will not create any hardship except for firms of questionable repute, who occasionally attempt to use untrue, deceptive or misleading statements in their advertising messages to lure unsuspecting customers."

Residents of the Toronto area are requested to report in writing to the Better Business Bureau, 85 Richmond Street West, Toronto, any advertising or commercial announcements which they believe do not conform to high principles or ethics. Proper investigation will be made of such complaints.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

Aangebracht door:

Naam ....

Post-adres ....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES: ....